

Sofi Häkkinen

we are monsters, monsters always return

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

Kuvataiteen maisterin opinnäyte

Palautuspäivä 1.10.2025

Ohjaajat: Saara Karhunen ja Pia Sirén

Tarkastajat: Veikko Halmetoja ja Mia Wennerstrand

we are monsters, monster always return

on kuvataiteen maisterin opinnäytetyöni kirjallinen osa. Opinnäytteen taiteellinen osa oli veistosinstallaatio *Fisting Forest*, joka oli esillä Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä 17.5.–15.6.2025. *Fisting Forest* oli sekatekniikalla toteutettu suurikokoinen veistosinstallaatio, jonka pääasialliset materiaalit olivat puu, metalli ja ready-made -objektit.

**TAIDE-
YLIOPISTO**

X KUVATAIDEAKATEMIA

tiivistelmä

Tein kuvataiteen maisterin opinnäytteeni Kuvataideakatemialle vuonna 2025. Opinnäytteeseen kuului sekä taiteellinen, että kirjallinen osa. Taiteellinen osa oli suurikokoinen veistosinstallaatio *Fisting Forest*, joka sijoittui Kuvataideakatemian aulaan osana Kuvan Kevät 2025 -näyttelyä. Sen lisäksi näyttelyssä oli kaksi muuta teostani; Kuva/Tilassa esillä ollut *Into the Night* -puuveistos ja *Right Hand (Slaughter)* -niminen puuveistos, joka oli esillä Myllytorilla lasivitriinissä. *Fisting Forest* oli kuitenkin pääasiallinen lopputyöni, ja keskityin myös opinnäytteen kirjallisessa osassa siihen.

Fisting Forest oli noin 18 neliön kokoinen installaatio, joka koostui enimmäkseen puusta rakennetuista veistoksista. Veistokset olivat kooltaan 10 senttimetristä aina seitsemään metriin korkeita. Löydetyn puumateriaalin lisäksi käytin veistoksissa laajaa skaalaa erilaisia materiaaleja, kuten eri tavoin työstettyä metallia ja metallivaluja; silikoni- ja lateksivaluja, sekä paljon ready-madea. Ready-madesta voisi mainita nippusiteet, kettingit, sideharson, sekä alumiinifolion ja hologrammiteipin. *Fisting Forestin* veistokset esittivät löyhästi puita, ja niistä rakentui metsän kaltainen installaatio. Puuveistosten pintaan kaiversin ja kirjoitin tekstin palasia – useimmiten englanniksi, mutta joitain myös suomeksi.

Lopputyössä tärkeiksi teemoiksi nousivat teoksen tekemisen prosessi, aika, kädet, kauhu ja teksti veiston materiaalina. Käyn näitä läpi kirjallisessa osuudessa, jonka kantavaksi teemaksi nousi todellisuuteen ja ajatteluun syntyvän reiän etsiminen. Ajattelen reikää filosofisena särönä todellisuudessa, joka rikkoo tekemisen ja ajattelemisen virran. Kun missä tahansa törmää reikään, se antaa mahdollisuuden kääntyä uuteen suuntaan. Reiän olemassaolo on samaan aikaan mahdoton ja mahdollinen, ja sen paradoksaalinen luonne kiehtoo myös taiteellisessa mielessä.

Kirjallisessa osassa sidon lopputyöni nykytaiteeseen etenkin lyyrikoiden ja kirjoittajien kautta. Lähdin purkamaan ajattelua tekstilähtöisesti: halusin kirjoittaa opinnäytteen vähän päiväkirjamaisella, sekavan vapaalla tavalla luodakseni realistisen tai rehellisen kuvan taiteellisesta ajattelustani. Nimenomaan teksti ja sen materiaalisuus sitoo taiteellisen osan yhteen kirjallisen opinnäytteen kanssa.

Lopputyöprosessin aikana ajatteluni ja visuaalinen kieleni tuntuivat löytävän jonkin uuden ja sopivan tavan olla. En ollut esimerkiksi työskennellyt puun kanssa melkein ollenkaan, ennen kuin yhtäkkiä aivan sattumalta rakastuin siihen puunveistokurssilla – ja päädyin tottakai heti tekemään puusta jättimäisen lopputyön. Sekä taiteellinen, että kirjallinen osa syntyivät jotain äärirajoja etsimällä, kokeilemalla ja venyttämällä. Veistin ilosta ja rakkaudesta, kirjoitin tuskasta ja rakkaudesta.

Kuten taiteellinen osuus, ei kirjallinen opinnäytekkään tule mihinkään definiitiviseen lopputulokseen taiteesta, ja siis sehän nyt on muutenkin ihan mahdotonta. Kiemurtelen jossain prosessin tärkeyden ja keskeneräisyyden ikuisuuden liepeillä, ne ovat yhdet taiteellisen kehittymiseni kantavat tekijät. Tai tukipuut. Eli jotain tällaista vois sanoa vielä loppuun: *“Stand together yet not too near together: For the pillars of the temples stand apart, And the oak tree and the cypress grow not in each other's shadow.”* (Kahlil Gibran: *The Prophet*, 1923)

we are monsters, monsters always return

Sofi Häkkinen
2025

sisällys

Tiivistelmä.....	2
1 blue flame eli miksi tein tämän.....	4
1.1 u burn me (oma taiteellinen tausta recap).....	5
2 lopputyöni Fisting Forest.....	7
2.1 ongelma nro.1: keksin teokselle niin hyvän nimen että hävettää.....	9
2.2 ongelma nro.2: lopputyö piti aidata.....	9
2.3 ongelma nro.3: miksi miksi miksi.....	14
3 i <3 negatiivisuus.....	16
3.1 psykoanalyysi + negatiivisuus + salaisuus + valhe.....	17
3.2 horror negatiivisuutena ja pakko tehdä taidetta.....	19
3.3 body horror: kauhu veistoksessa.....	22
4 hearts so violently beat (eli referenssitaitelijoita).....	25
4.1 there there (text).....	26
4.2 teosteksti.....	30
5 i will keep you, too (teksti ja keskeneräisyys ja ????).....	31
5.1 tää on varmaa: kirjotan surusta ja veistän ilosta.....	32
5.2 if you touch this you die (tekstit veistosten pinnassa).....	34
6 both my wrists are broken (kädet ja muistaminen).....	43
6.1 vihdoin aika (muistaminen).....	44
6.2 performing fisting forest (kädet).....	46

teoslista

Kuvan Kevät 2025 -maisterinäyttelyssä esillä olleet teokseni

Into the Night

2025

Materiaalit: löydetty puu, akryylimaali, nippuside

Koko: 140cm x 35cm x 55cm

Right Hand (Slaughter)

2024

Materiaalit: kataja, fimo-massa

Koko: 55cm x 35cm x 25cm

Fisting Forest

2024–25

Materiaalit: löydetty puu (mm. kataja, tervaleppä, haapa, koivu, ruusupuu, oliivipuu, palmu, korkki, laudat ja rimat), alumiini- ja pronssivalut, värjätyt silikonivalut, kipsivalut ja kipsiharso, teroitettut puu- ja metallipiikit, kettinki, puusta veistetty kettinki, nippusiteet, bussipysäkin rikkoutunut lasiseinä, löydetty romu (mm. ruostunut tynnyri), sideharsot, kiinnitystarvikkeet, alumiinifolio ja -teippi, hologrammiteippi, köysi, junaratapölkky, tussi, kuulakärkikynä, kaiverrus.

Koko: n. 18m²

1 *blue flame* eli miksi tein tämän

Selvitän tässä lopputyöni kirjallisessa osassa miksi teen taidetta. Hahmottelen niitä ajatuksia, joita päässäni liikkuu taidetta tehdessä ja sitä ajatellessa. Kirjoitan veistämisestä (tää google docs haluaa koko ajan korjata sanan “veistäminen” sanaksi “väistäminen”); kirjoitan kauhusta taiteessa, tekstistä osana veistosta, reiän etsimisestä ja prosessista. Kehittelen jotain semi-filosofista kehystä, jonka varassa voin taiteellisen työni kanssa roikkua. Käytän case-esimerkkinä Kuvataideakatemia maisterin opinnäytetyöni taiteellista osaa, veistosinstallaatiota nimeltä Fisting Forest. Se oli iso veistosinstallaatio, joka otti haltuun kaistaleen Kuvataideakatemia aulaa portaiden ja hissien välisessä tilassa Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä.

Fisting Forest oli vähän niinkuin metsä, joka koostui puusta, metallista, valuista, romusta, nippusiteistä, ketteungeistä ja muusta löydetystä roinasta rakentamistani puuta esittävästä veistoksista. Sen osat olivat kooltaan muutamasta kymmenestä sentistä yli seitsemään metriä korkeita, leveydeltään ja paksuudeltaan yhtä vaihtelevan kokoisia. “Puista” roikkui ja sojotti metalli- ja silikonivaluina tehtyjä piikkimöykkyjä ja nyrkkejä; teroitettuja puu- ja metallipiikkejä ja lateksin riekaleita; ruusuja, kettinkejä ja puusta veistettyä kettinkä.

Haluan kokeilla taiteen tekemisellä jotain rajoja(ni), tai oikeastaan etsin jotain reikiä ympäröivässä todellisuudessa (en tiedä onko totta). Etsin varmaan jotain rajaa omassa ymmärryksessäni oikeastaan. Ja samaan aikaan teen tätä siitä jostain ihanan kliseisestä sisäisestä pakosta/palosta. Se on mun sisällä kytevä *blue flame*. Mulle *blue flame* on se sama ajatus, kuin mistä meidän kuraattori Nina Liebenberg puhuu näyttelylle kirjoittamassaan tekstissä Kuvan Kevät -katalogissa¹. Se on se *the wound* (haava) mikä pistää ihmisen tekemään jotain. Keksinkin ite ton blue flamen, jotenkin se sopi tällä hetkellä paremmin. Vaikka toisaalta *wound* on syvempi, niin *blue flame* on vaarallisempi, koska se voi sammua (tai niinhän sitä vois luulla...). Toisaalta taas *wound* voi parantua mutta sininen on kuumien liekki, ja silloin kun liekki on sininen, palaminen on täydellistä.

¹ Liebenberg, Nina. *Kuvan Kevät 2025 -katalogi*. Taideyliopisto, 2025.

1.1 u burn me (oma taiteellinen tausta recap)

Olen työskennellyt taiteen kentällä kuvataiteilijana yli 10 vuotta ja samaan aikaan luotsannut monitaiteista Recover Laboratory -kollektiivia sen taiteellisena johtajana ja toisena ohjaajana. Vaikka olen tehnyt taidetta kollektiivimme parissa paljon esitystaiteen ja nykykirkuksen kontekstissa, niin identiteettini on vahvasti kuvataiteilija ja ominta alaani on kuvanveisto – sekä uusimpana juttuna performanssitaide. Olen valmistunut kuvataiteilijaksi TAMKista vuonna 2016 ja taiteen maisteriksi Aalto-yliopiston Visual Culture and Contemporary Art -linjalta vuonna 2018. Olen opiskellut taidetta myös Limingan taidekoulussa (2010) ja Lapin yliopistossa (2011) sekä Universität der Künste Berlinissä Kunst im Kontext -maisteriohjelmassa (2018).

Kuvanveiston ja performanssin ohella teen myös videota, mutta enemmänkin käytän sitä samalla tavalla kun paperia ja kynää: piirtämisenä eli ajattelemisena, nopeana hahmotteluna, kuvituksena ja tarpeen vaatiessa. Työskentelen tiivisti yhdessä taiteilijaparini Miradonna Sirkan kanssa, jonka tausta on nykykirkuksessa ja performanssitaiteessa. Olemme Sirkan kanssa myös Recover Laboratoryn ohjaajapari ja taiteelliset vastaavat. Recover Laboratoryssa olen ollut tekemässä erilaisissa työryhmissä useita paikkasidonnoisia, reittimuotoisia monitaideteoksia. Samaan aikaan olen tehnyt kollektiiviyön rinnalla omaa taiteellista työtäni. Olen aika onnekas: en jää yksin taiteen kentällä, niin kuin kuvataiteilija usein jää, vaan minulla on iso verkosto, jonka parissa voin tehdä yhdessä – ja sitten taas vetäytyä omiin oloihini.

Suunnittelin alunperin Sirkan kanssa Fisting Forestiin performanssiosuuden lisäämistä, mutta se ei aikataulusyistä onnistunut vielä Kuvan Kevät -näyttelyyn kesäkuussa 2025. Teos jatkaa kuitenkin eloaan, sillä olen tekemässä installaatiosta uuden version Kuvataideakatemia Tasku-galleriaan. Yksityisnäyttelyni *Performing Fisting Forest* avautuu marraskuussa 2025, ja siihen lisäämme taiteilijaparini kanssa myös tuon pois jääneen performanssiosuuden. Taiteellisen taustani vois kiteyttää tohon otsikkoon: you burn me. En pysty lopettaamaan ja onneksi en edes halua. Se on ihan kamalaa koska se on niin vaikeeta mutta en tekis mitään muuta mielummin paitsi olisin ehkä asianajaja

monsters always return :)

Kuva 1. Fisting Forest. Installaatiokuva Kuvan Kevät 2025 -näyttelystä. (Kuva: Iida-Liina Linnea)

2 lopputyöni Fisting Forest

Ensimmäinen visuaalinen inspiraatio teokselle oli kaljut pajut. Etenkin ne pajunoksien päihin muodostuvat möhkäleet, joista sojottaa pienempiä oksia, koska ne näyttävät ihan nyrkeiltä. Kädet menee nyrkkiin. Märät mustat ääriviivat piirtyy paljasta betonin väristä taivasten vasten kovina ja outoina ja terävinä. Nuo mustat piikkikäärret möhkäleet joista koko idea lähti, muotoutuivat prosessin aikana piikkipalloiksi. Ne on melkein kuin sellaisia keskiaikaisia morning star -piikkinuijia.

Silti, mitä pidempään työskentelin Fisting Forestin puuta esittävien veistosten parissa, sitä enemmän ne “puut” alkoi olla muodoltaan abstraktimpia. Se on ihan tarkoituksellista, koska mua riivaa liika figuratiivisuus. Se käy jostain syystä tylsäksi, en saa siinä samalla tavalla kiinni prosessista. Tai siis jonkun tosi figuratiivisen tekeminen on kyllä kiinnostava ja kivaa tiettyyn pisteeseen asti, kunnes se menee jonkun rajan yli ja muuttuu vain tylsäksi kuvaksi kohteestaan. Piikkipallo muotona kiehtoo tällä hetkellä ihan sikana. Se on söpö ja pelottava samaan aikaan, siinä yhdistyy hyvin se ajatus, että asioissa on aina monta puolta. Se on samalla tavalla läsnä piikkipallossa kuin Fisting Forest -nimessä. Fisting kertoo käsistä ja Forest kertoo puusta. Metsä ei oo yhtä tärkeä kun kädet, kädet on se tärkein asia varmaan kaikessa. Käsiin liittyy niin paljon, että avaan sitä vielä lisää ihan omassa kappaleessa myöhemmin tässä tekstissä.

Kuva 2. (vasemmalla) Inspiraatiokuva Pitkäsillan pajuista, Helsinki. (Kuva: Sofi Häkkinen, 2025)

Kuva 3. (oikealla) Yksityiskohtakuva Fisting Forestia edeltäneestä teoksesta *Body Horror I*, joka oli myös kertaalleen tuhottuna ja uudelleen rakennettuna osa installaatiota. Materiaaleina mm. sideharso, löydetty puu, nippusiteet. Koko: 200x80x80cm. (Kuva: Iida-Liina Linnea Häkkinen, 2024)

Fisting Forestissa oli siis parikymmentä enemmän tai vähemmän puuta esittävää osaa, sekä niiden ympärillä pienempiä puu- ja alumiiniteoksia, keppejä, ruusuja, piikkejä, veistäessä irronnutta roskaa, yli läikkynyttä silikonista ja kipsiä, sekä vielä kaiken lisäksi installaatiota rajaava aita. Puiden runkoihin kaiversin ja kirjoitin sanoja ja lyhyitä lauseita (suurimmaksi osaksi englanniksi, sentimentaalisen fiilixen maximoimisexi). Teoksessa näkyi selkeästi prosessi, se oli kokoelma keskeneräisiä tai kesken jääneitä tai kesken jätettyjä ajatuksia, tekoja ja eleitä. Veiston prosessi nousi esiin myös installoinnin ja materiaalivalintojen kautta. Yks hauska ja mielestäni aika kuvaava materiaalivalinta on itseruskettavan voiteen käyttäminen puun pinnalla. Sivelin sitä muutamien puiden pintaan, koska halusin nähdä miten siinäkin käy. Itseruskettava jalopuun pinnassa on samaan aikaan ihan kauhea ja todella hauska juttu. Siinä on työskentelylleni ominaisia vastakohtaisuuksia. Järkyttävää ja hauskaa samaan aikaan, tai vaikka luonnollinen/synteettinen, epäsovinnaisuus/arkipäiväisyys, huumori/kauhu (voisi ajatella että itseruskettava puun pinnassa on kauhun skaalalla joku mild järkytys täydelliselle puristille).

Teos oli installoitu ihan klassisesti suurimmilta osin maahan, ja muutama puu roikkui kettingeillä katosta ja aulan yli kurottavista portaista. Fisting Forestin installointi Kuvataideakatemiaan aulaan “epätilaan” juontui monesta seikasta. Ensimmäinen siitä, että teos on mielestäni helpommin lähestyttävä, jos se ei ole valkoisen kuution (ihanassa) tappavassa sylissä. Se on melkein alitajuinen seikka, joka installointiin ihan varmasti vaikutti. Olen myös aina tehnyt tosi paikkasidonnaista taidetta ja installointia, joten galleriatilan ulkopuolelle sijoitettu teos oli ihan looginen veto. Ja siis, mähän rakastan myös valkoista kuutiota, rakastan sen luomaa indifferencea ja oikein inhottavan hienostelevaa länsimaista high-art -tunnelmaa. Mutta on muutakin onneksi. Onneks voi rakastaa monia asioita! Ja toisaalta, koko Kuvataideakatemiaan kampuksen “epätilamaisuudesta” voi olla montaa mieltä, koska sekin paikka missä Fisting Forest oli, on ihan yleisesti näyttelykäytössä. Ehkä pointti tässä oli vain se, että se ei ollut valkoisessa kuutiossa. Vaan harmaassa käytävässä haha

Kuva 4. (yllä) Inspiraatiokuva. Mulla oli monta kuvaa samanlaisista kaljuista pajuista mutta ne katos kun vanha puhelin hajos, joten tämä on imetty netistä pixabaysta. (Kuva: Mabel Amber, 2018)

<https://pixabay.com/photos/pollard-willow-willow-tree-3089428/>

Kuva 5. (alla) Yksityiskohta Fisting Forestin piikkipalloista. Materiaaleina löydetyn puun lisäksi pronssivalu, jossa on teroitettuja puukeppejä ja metallitankoja, sekä alumiinifolio styroksin päällä. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

2.1 ongelma nro. 1: keksin teokselle niin hyvän nimen että hävettää

Yksi tärkeä huomio teoksen nimestä: en halunnut suomentaa lopputyön nimeä, vaan jätin sen tarkoituksella englanniksi. Fisting Forest tuntuu sopivalta ja hassulta suussa, vähän oudolta ja sihisevältä. *Fisting*-sanan voi ajatella monella tavalla. Ajattelee kukin miten ajattelee.

Teoksessa on tietty nyrkkejä. Piikikkaita nyrkkejä, silikonisia löllöjä nyrkkejä, kipsinyrkkejä, teräviä metallipiikkejä, puusta vuolesskeltuja (nuoleskeltuja) piikkejä kiinnitettynä nyrkkeihin. Mielikuvat on ihan selvät. Lisäksi Fisting Forest -sanapari on myös tarpeellisen queer. Haluan että sen ja mun queer-tausta tai kasvualusta tulee selväksi, se on yksi tekemisen lähtökohtia. Omassa päässäni ajatus Fistin Forestin nimestä kulkee suoraan cruising-kulttuuriin, jota tehtiin ja tehdään metsissä. Kuulin jossain joskus (ok myönnän en kuullu vaan näin meemin missä sanottiin) että homoseksii on ainoa täysin vapaa seksuaalinen akti, koska siinä ei ole mukana minkäänlaista mahdollisuutta tai edes vaatimusta lisääntymisestä. Ihanaa olla sillä tavalla vapaa. Vai onko. Tarviikohan tässä puhua seksistä

Fisting Forest on hyvä nimi, koska siinä on kaksi sanaa jotka sopii toisiinsa. Se vie monenlaisiin ajatuksiin, siinä on mukana kehollisuus, oksetus, kokemus, tuikkaus, fyysinen, tunkeutuva, nyrkki, KÄSI. Ja etenkin se on sen takia hyvä, että mua hävettää se, ja sellasia asioita kohti pitää mennä. Samalla oon ylpeä siitä?! Fisting Forest syntyi nimenä tietenkin vitsistä, kun kävin katsomassa yhden proffan kanssa jenkkiläisen kuvataiteilijan Ron Atheyn artist talkin Kiasmalla. Siellä me sitten istuttiin kahestaan tän proffan kanssa – koska jostain syystä ketään muita ei tullut – ja katottiin järkyttävän isolta screeniltä aika yksityiskohtaisia fistausvideoita. Sen jälkeen tsättäsin siskolle jotain turhanpäivästä ja kerroin miten absurdissa tilanteessa olin juuri ollut, ja kun kysyin että millon tuut kattomaan mun tekemää forestia niin jotenkin se fisting lipsahti siihen yhteyteen ja tässä sitä ollaan nyt se fucking fisting forest on painettu Kuvan Kevään katalogiin

2.2 ongelma nro. 2: lopputyö piti aidata

Fisting Forest oli alunperin suunniteltu sellaiseksi, että näyttelyvieraat saisivat kulkea sen sisällä ihan vapaasti, mutta tämä osoittautui instituution silmissä liian vaaralliseksi. Kävi ilmi että teos pitäisi aidata tai muokata niin, ettei yleisö pääsisi käsiksi piikkeihin, tai vaikka osuisi

vahingossa veistosten teräviin osiin. Kävin läpi erilaisia vaihtoehtoja museoaidoista lattiateippeihin, ja jopa teoksen idean muokkaamiseen. Päädyin kuitenkin siihen, että mieluummin aitaan teoksen pahimmat osat, kuin tylpistä piikkejä ja muutan muuten ilmaisukieltäni. Piti taltuttaa oma teos, contain fisting. Päätin lopulta itse rakentaa ja valaa teokselle aidan, ja siitä tulikin yksi kiinnostavimmista elementeistä koko installaatiossa.

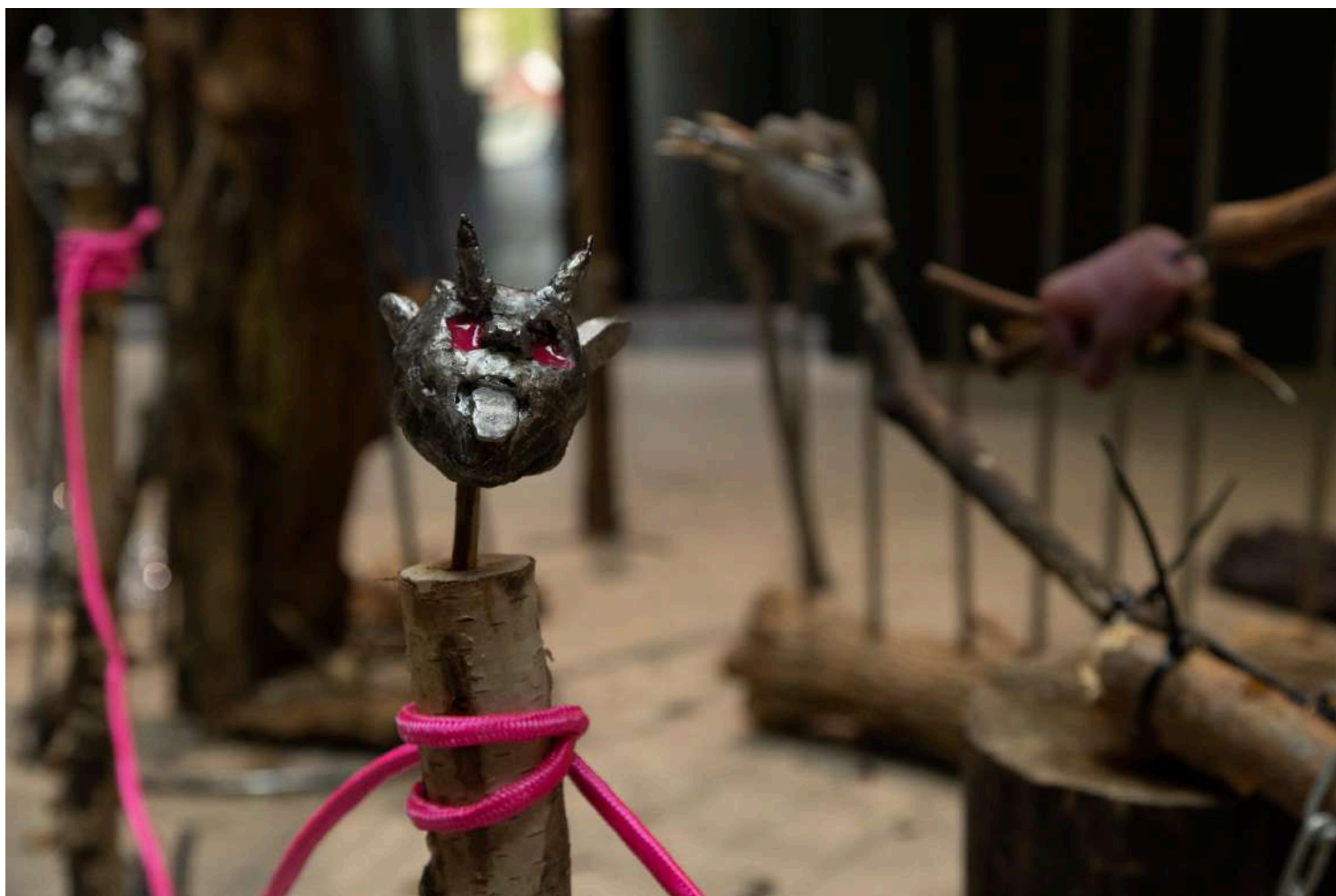
Keskusteluissa muiden taiteilijoiden kanssa aitaaminen nousi usein puheenaiheeksi. Tosi monet näkivät aitaamisen aktin väkivaltaisena teosta kohti, mikä tuntui ihanan paradoksaaliselta, koska teoksen (alleged) väkivaltaisuus katsojaa kohti oli sen aitaamisen syy. Aitaaminen nähtiin myös yleisesti allegoriana yhteiskunnasta. Koska muotokieleni on aika villiä ja rosoista, ja ehkä sellaista, mitä ei ainakaan ihan heti kelpuuteta ajatukseen hienosta taiteesta (eli ehkä jotain outsider art -henkistä), tuli parikin kertaa esiin queeriyden² ja vallitsevan status quon vastakkainasettelu. Valtaapitävä taho haluaa aidata jonkun marginaalisen sekoilun? Vähän hei täytyy kontrolloida...

Kuva 6. Yksityiskohta: installaation rajaamiseen rakennettu aita. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

² Wikipedia: Sana *queer* tulee englannin kielestä ja tarkoittaa outoa tai epätavallista. Alun perin sitä käytettiin haukkumasanaana ja halventavana terminä homoseksuaaleista, mutta ajan kuluessa sateenkaari-ihmiset ovat omineet sanan itselleen. Nykyään *queer* on myös termi elämäntavalle ja poliittiselle ajattelumallille, joka aktiivisesti kyseenalaistaa ja rikkoo seksuaalisuuteen ja sukupuoliin liittyviä normeja. Cis- ja heteronormatiivisuutta vastustava elämäntavallisuus pyrkii inklusiivisempaan maailmaan ja poistamaan sukupuoliin ja seksuaalisuuteen liittyviä ahtaita lokeroita. <https://fi.wikipedia.org/wiki/Queer> (Sivulla vierailtu 20.9.2025)

Tämä ongelmana näyttäytynyt elementti antoi mielestäni Fisting Forestille lopulta enemmän kuin otti. Mulle aita lakkasi olemasta aita sillä hetkellä, kun sain idean sen muodosta veistoksena, ja tein sen ensimmäiset osat. Siitä tuli teos, jonka asemoinnilla rajasin muiden veistosten PAHIMMAT kohdat näyttelyvieraiden ulottumattomiin. Onneks kuvataiteen katsojat Suomessa on myös aika kilttejä ja tottelee AITAA. Installaation vähän pahaa enteilevästä nimestä päästiin heti rajoittamishommiin.

Kuva 7. Yksityiskohta aidasta: tein pylväiden päihin hiekkamuottiin valettuja pieniä alumiinisia demonin päitä, joiden silmät valoin pinkiksi värjättyllä silikonilla. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuvat 8 & 9 (edellinen sivu). *The Best Defence is a Good Fence*, 2025. Installaation rajaamiseen rakennetusta aidasta, tuli tyyliin paras teos koko hommassa. Materiaaleina löydetty koivu, leppä ja ruusupuuhiekkamuottiin tehdyt alumiinivalut, metalliosat, kaiverrus, pinkki köysi ja kettinki. (Kuva: Iida-Liina Linnea)

2.3 ongelma nro. 3: miksi miksi miksi

Mietin miksi teen taidetta, ja vastaus on että siksi koska oon riivattu ja mun on pakko ja rakastan sitä...

i'm possessed

I possess myself

Tekisin taidetta vaikka olisin viimeinen ihminen maapallolla. Eli siinä on PAKKO olla järkeä. Taide on ainoa asia minkä tekeminen makes sense. Oon ajautunut sen pariin pienenä ja lumoutunut siitä sillon, enkä sitten koskaan katsonut taakseni. Teen taidetta koska pystyn tekemään sitä (privilege). Taide antaa vapauden ja se on silti (tai just siksi) maailman vaikein asia tehdä. Haluan jostain syystä koetella itseäni ja rajojani ja sen takia myös teen tätä. Senkin takia prosessi on tärkeä koska tää koko homma on vaan yksi pitkä prosessi. It pains me and it heals me
it mostly pains me but when it heals me it REALLY heals me it really does

Miks sitten rakensin lopputyökseni jotain metsän kaltaista puunpalasista ja metallista? Varmaan siksi että se käy järkeen mun pienessä maailmassa ja pään sisäisessä logiikassa. I

bite my nauseous mind

reach out to you through this horror this sculpture this thing

I touch you with my severed hand I slaughter my mind

And I put it on display

This is cannibalism I rip it off and put it back and

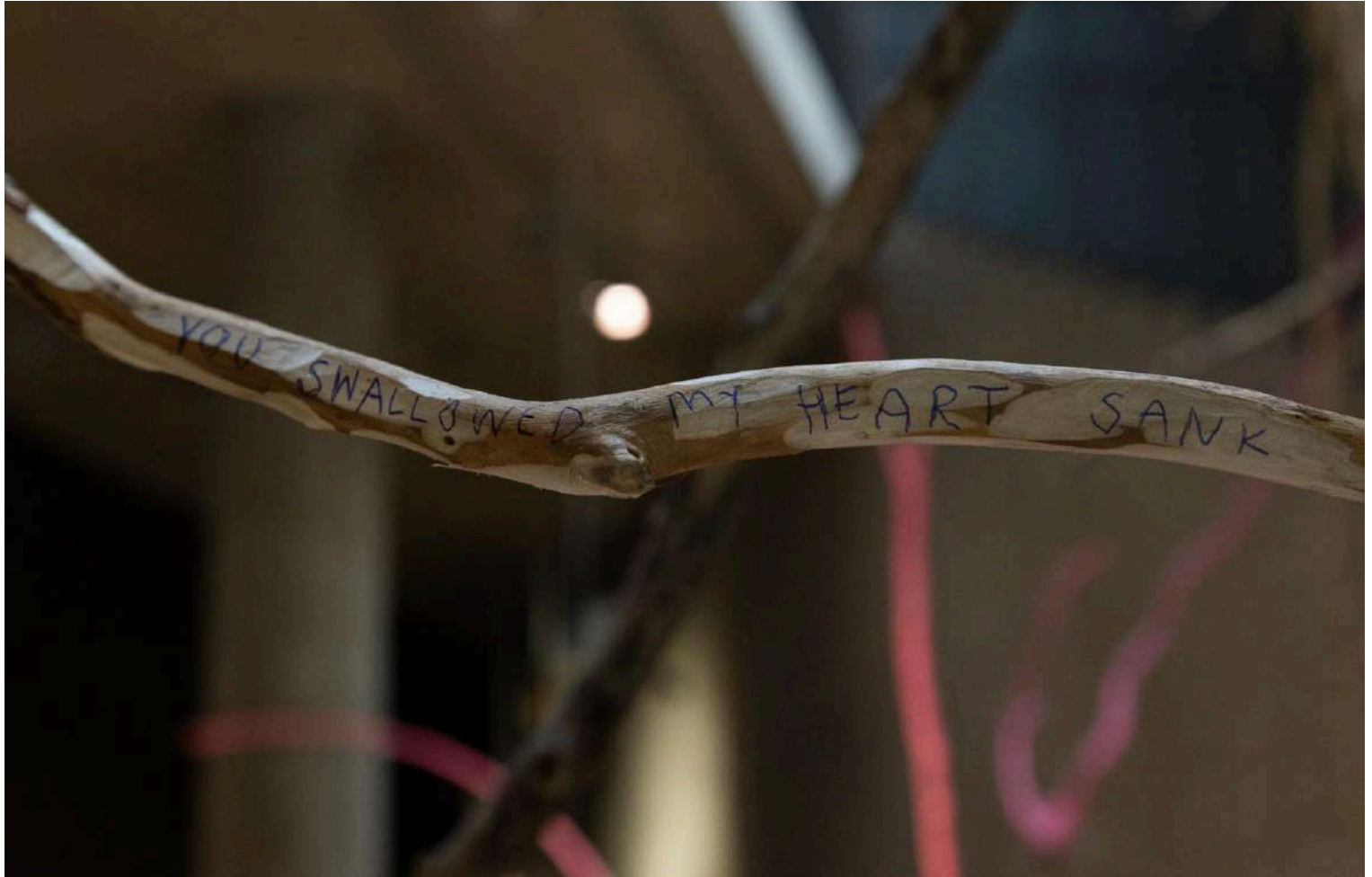
Put it back and forth and back and forth and back and forth

Ne kuristetut oksat ja teroitettut piikit kurottaa sua katsojaa kohti ja niillä mä kosken sua hellästi, että voisin muistaa edes jotain

Sut????

Sun on pakko nähä tää

Sun on pakko kattoo tätä

Kuva 10. Yksityiskohta Fisting Forestista. Kuulakärkikynä puulla. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuva 11. Ihmisiä Fisting Forestissa. (Kuva: Petri Summanen, 2025)

3 i < 3 negatiivisuus

Etelä-Koreassa syntyneen ja sittemmin saksalaistuneen filosofin ja kulttuuriteoreetikon Byung-Chul Hanin ajatukset miellyttää mua ihan suunnattomasti. Ollaan puhuttu ystävien kanssa paljon siitä, miten Hanissa vihdoinkin löytyi henkilö, joka muodostaa kokonaisuksi ne ajatukset mitä ollaan jotenkin yritetty saada tiristettyä ulos aivoistamme ja suustamme. Hänen tapansa ajatella maailmaa, rakkautta, sosiaalisia rakenteita, tietoa ja totuutta resonoi mulle myös taiteen tekemisen kanssa. Hanin ajatusmaailmassa on jotenkin aina läsnä negatiivisuus, mikä tuntuu ihanan vapauttavalta ja järkeenkäyvältä.³ Tuntuu, että (taiteessa? kulttuurissa?) kaiken päälle on tällä hetkellä pakotettu sellaista tukahduttavaa positiivisuutta ja juuri sitä Hanin paljon puhumaa *sileyden estetiikkaa*. En jaksakaan yhtään enää sitä “IHAN KIVA JA HARMITON, SOPII KAIKILLE” visuaalisuutta ja ahdistavaa avoimuuden vaatimusta. Jos kaikki on aina saatavilla ja nähtävillä ja selitettynä ihan täysin auki levälleen, niin mitä oikeastaan on enää jäljellä?

Sitten myönnän heti seuraavaksi, että tämän ajattelun voi tulkita myös silleen tyhmästi että olisin jotenkin saavutettavuutta vastaan. Niin ei ole, olen itseasiassa tosi paljon sen puolesta että esimerkiksi taidetta voisi kokea paljon saavutettavammin. Ylemmydentuntoiset ja vaikeasti lähestyttävät instituutiot ja galleriat, joissa tuntuu ettei ikinä ole tarpeeksi fiksu tai ei ymmärrä teoksia, on ihan todellisia. Siinä on yksi syy sille, miksi teimme Recover Laboratory -kollektiivimme kanssa jotain vuosia sitten immerssiiviä ja paikkasidonniaisia esityksiä, joiden reitin varrelle rakensin taidenäyttelyitä. Kun ihmiset menivät sisälle koko teokseen yksitellen, kokemuksesta poistui se ulkopuolisten silmäparien aiheuttama paine taiteen tarkastelulle. Noissa labyrintin muotoisissa teoksissa pystyi ottamaan taiteen vastaan juuri niinkuin se tuntui itselle parhaalta siinä hetkessä.⁴ Mielestäni taiteen salaperäisyys, tai se että kaikkea ei selitetä tai pakoteta täyteen “avoimuuteen” (visuaalisesti tai filosofisesti TAI KONKREETTISESTI), voi olla samaan aikaan olemassa saavutettavuuden kanssa. Ja sen kanssa että jokin on helposti lähestyttävää. Ne maanalaiset labyrintit oli just monstereiden pesimispaikkoja, sinne me kuuluttiin...

³ Han, Byung-Chul. *Saving Beauty* (Polity Press, 2017) & Han, Byung-Chul. *The Transparency Society* (Stanford: Stanford Briefs, 2015)

⁴ Recover Laboratoryn nettisivut: <https://recoverlaboratory.com/labyrintit/> (ladattu 10.9.2025)

3.1 psykoanalyysi + negatiivisuus + salaisuus + valhe

Freudikin sen jo tiesi kertoa, että totuus ei voi olla olemassa täysin puhtaana positiivisena asiana, koska *sen on mahdollista olla olemassa* vain siten, että myös sen vastapari valhe on olemassa. Kuulin tuon jutun Psychoanalysis, Sexuality and Art -kurssin luennolla ja tulin niiiiiin iloiseksi!⁵ Siihen liittyy äsken esittelemäni filosofiteoretikko Hanin ajatuskulku, sekä hänen teoriansa siitä, että salaisuus on tärkeä sosiaalisten rakennelmien palanen. Hanin mukaan toimivassa yhteiskunnassa täytyy olla myös jotain salaisuuksia tai säröjä.⁶ Jos kaikki on vaan täysin läpinäkyvää ja jaettua, niin kokemus vaan kiertää kehää loputtomasti eikä mene/johda mihinkään.

SALAISUUS antaa heti uuden suunnan ajatuksille ja olemiselle, koska junnaava eteneminen tökkää siihen. Havahtuu. Joku murtuma *rupture* pinnassa tai asiassa antaa kohdan josta kääntyä taas uuteen suuntaan. Ymmärsin Hanin kirjoituksista, että joskus asioiden täytyy antaa tapahtua myös salassa, tai ne ei välttämättä tapahdu ollenkaan. Jotain sen tyylistä haen teoksissakin: ei totuutta ilman valheen olemassaoloa. Ja kaiken lisäksi miten ihminen VOI edes koskaan sanoa mitään totuutta läheltä liippaavaakaan, kun kehon ja kielen (body and language) välillä on perustavanlaatuinen kuilu, jota ei pysty ylittämään⁷. Siksi varmaan taiteestakin on tyyliin mahdoton puhua tai kirjoittaa. Se tekee siitä niin vaikean ja kiehtovan. Ja pakollisen (blue flame.....<3)

Tuolla samalla psykoanalyysikurssilla puhuttiin, että ihminen voi olla särkynyt niin moneksi palaseksi, että on mahdotonta koota itseään kasaan. Inhimillisen kokemuksen elementit voi romahtaa täysin. Mä teen veistoksia palasista. En tiedä haluanko ajatella niin, että niillä yrittää kasata jotain takaisin kokoon (itseään?? ääh...) Mutta totta se on, että teoksiin ja teosten palasiin menee jotain syvältä itsestä (MINÄSTÄ). Nimenomaan jotain, mitä ei edes ymmärrä. Niin tavallaanhan siinä rakentaa jonkinlaista ajatusta itsestä ja toisista ja ympäröivästä jostain. Oon sitä mieltä että taidetta tehdessä pitää vaan tehdä. Jos tulee hyvä idea niin se pitää vaan tehdä heti sen enempää ajattelematta, ja sitten jälkeen päin sitä katsotaan ja mietitään ja pohditaan ja jäsennellään. Sit sen voi hylätä tai sitä voi viedä

⁵ Mäki, Aino-Marjatta. Psychoanalysis, art and sexuality (vol.1), Kuvataideakatemia, kevät 2025.

⁶ Han, Byung-Chul. *The Transparency Society* (Stanford: Stanford Briefs, 2015) s. 32

⁷ Mäki, Aino-Marjatta. Psychoanalysis, art and sexuality (vol.1), Kuvataideakatemia, kevät 2025.

eteenpäin. Ja *siinä* on taas se vaikea kohta. Niinkun mun teini-iän sankarini Oscar Wilde joskus sanoi; “*It is very much more difficult to talk about a thing than to do it.*”⁸ oonks mäki sit jotenki hajallaan

Kuva 12. *The Best Defence is a Good Fence*, 2025. Fisting Forestin aita. Materiaalit: alumiinivalu, löydetty puu, värjätty silikoni ja kettinki. Yksityiskohta, koko noin 10x15x10cm. (Kuva: Iida-Liina Linnea)

Kuva 13. *Prom Night*, 2025. Fisting Forestin osana ollut teos. Materiaalit: löydetty puu, hologrammiteippi, styrokso ja alumiinifolio. Koko: 220x60x50cm. (Kuva: Iida-Liina Linnea)

⁸Wilde, Oscar. *The Critic as Artist, with some remarks upon The Importance of Doing Nothing*. London: James R. Osgood, McIlvaine & Co., 1891.

3.2 horror negatiivisuutena ja pakko tehdä taidetta

Yksi juttu, mihin laitoin paljon aikaa lopputyöprosessin aikana, oli kauhun miettiminen taiteen elementtinä. Kiinnostuin kauhusta taiteessa pohjimmiltaan sen camp-henkisyyden kautta, mutta ihan oikeesti ETENKIN siksi että pelkäsin sitä. Tämän lisäksi kauhua oli kiinnostavaa peilata aikaisempiin pohdintoihini huumorista taiteen välineenä.⁹

Tiedä sitten mistä kiinnostus kauhua kohtaan syntyi juuri tähän maailman aikaan.....
Katoinkin ihan hirveitä kauhuelokuvia ja yritin saada kiinni siitä, mikä niissä vetää puoleensa. En ole aiemmin ollut yhtään kauhun perään vaan pelännyt sitä ihan tosissaan, mutta nyt halusin koetella itseäni. Paneuduinkin etenkin siihen tarpeeseen mikä ihmisessä herää: miksi haluaa katsoa kaikkea kauheaa? Maailmassa tapahtuu ihan tuskallisen hirveitä asioita, jotka live-streamataan 24/7 meidän puhelimiin. Ja silti haluaa paeta johonkin fiktiiviseen hirveyteen? Miksi on olemassa tarve pelotella itseään?

Filosofi Tapani Kilpeläinen mainitsee kirjassaan *Silmät ilman kasvoja – kauhu filosofiana* (Niin & Näin, 2015) psykoanalyysin suhteessa kauhun teorioihin. Kilpeläisen siteeraaman psykoanalyytikko Marike Finalyn mukaan “*kauhun tunnetta käytetään puolustuskeinona psykoosiin romahtamista vastaan*”¹⁰. Voisi varmaan ajatella, että kauhu taiteen keinona on vaan keino, ei sen enempää? Keino pitää jotain (maailma tai psyyke?) kasassa ja make it make sense? Vois runoilla, että syyt kuluttaa kauhua ja tehdä taidetta kumpuaa samasta tarpeesta, tarpeesta saada kiinni jostain. Kauhu on vaikuttava ja tavallaan helppo tehokeino, mutta juuri se näennäinen helppous tekee siitä tosi vaikean hallita – ihan niinkun taiteesta. Kauhuun liittyvä banaalius tekee siitä vaikean ottaa tosissaan, koska se tuntuu alkupuraisulta niin typerältä ja helpolta. Se on helppo leimata ei-vakavasti otettavaksi. Onko se vaan tapa jäsentää maailmaa? Vähän vaan järkympi tapa.

Mua kiehtoo kauhussa nimenomaan sen banaalius ja se jokin raja, jonka yli työntää itsensä yhä uudestaan ja uudestaan, etsien sitä kohtaa mistä ei enää voi mennä yli. MIKSI?? Tässä tulee esiin taas *reikä*. Se on transgressio, jonkun rajan ylitys ja rajojen ylittäminen on tie reiän luokse. Filosofi Kilpeläinen kiteyttää psykoanalyysin ja kauhun yhteyttä vielä näin:

⁹ Kirjoitin 2018 gradun Aalto-yliopistolle Visual Culture and Contemporary Art -linjalle huumorista taiteessa. *Anesthesia of the Heart and Other Funny Things in Art* -nimisessä tekstissä käyn läpi omia teoksiani ja muita nykyaikaisen taiteen teoksia tarkastellen niitä eri huumorin teorioiden kautta. Siinä on jo vähän vanhentuneita juttuja, älkää käykö lukemassa...

¹⁰ Kilpeläinen, Tapani. *Silmät ilman kasvoja – kauhu filosofiana*. Niin & Näin, 2015. s.44

“Yksi psykoanalyttinen hahmotus on ajatella, että kauhu kumpuaa todellisuudesta, joka panee vastaan kaikelle haltuunotto- ja käsitteellistämisy yrityksille. Siksi todellisuuden ympärille täytyy rakentaa käsitekehikko, joka estää todellisuutta tekemästä hulluksi. Symbolointi ja käsitteellistäminen on yhtä aikaa sekä välttämätöntä että riittämätöntä. Kauhu osoittaa sen, että ettei symbolisen järjestyksen alla ole mitään, ja juuri sen paljastuminen tuottaa kauhua.”¹¹ Eli siis tän voisi sanoa vähän helpompaa (parempaa) kieltä käyttäen esim näin: kauhua tarvii siihen, ettei tuu hulluksi tässä saatanan sekavassa ja kauhistuttavassa maailmassa.

Tuo on se syy miksi voisi ajatella jonkun (itsensä) tekevän taidetta. Toihan kertoo *blue flamesta* tai *woundista*. Varmaan kauhu kiehtoi mua sen takia niin paljon, että siinä pääsin lähelle sitä jotain tunnetta jota etsin taiteen tekemisessä. Alkaa valjeta, että se kauhu mitä etsin tai mistä puhun onkin ilmeisesti *aika*. Se on lopulta se kaikkein pahin, mikä satuttaa ja kauhistuttaa eniten. Taide, aika, kauhu fbdgnjvlbgfnhb Se on joku subliiminsekainen, epämääräinen klimppi, jossa on kauneus ja kauhu ja aika ja ihan hirveä yksinäisyys. Se kauhu mistä puhun ei ole verta ja suolenpätkiä, vaan niiden aiheuttama tunnetila/muisto/jälki/joku ihmisessä. Ja kaikista kauhun ilmenemismuodoista body horror ei olekaan se mitä haen takaa, ei mässäily ja kuvotus, niistä pitää päästä pidemmälle. Jostain syystä tuntuu vaikealta myöntää että se eksistentiaalinen, henkinen, subliimi kauhun tunne onkin lopulta se joka kiinnostaa. Mut ei voi mitään

¹¹Kilpeläinen, Tapani. *Silmät ilman kasvoja – kauhu filosofiana*. Niin & Näin, 2015. s. 43

Kuva 14. Yksityiskohta Fisting Forestissa olleista teoksista; kipsivaluna tehtyjä nyrkkejä, joissa on teroitettuja metalli- ja puupiikkejä. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

3.3 body horror: kauhu veistoksessa

Kiinnitin nippusiteillä ja reikävanteilla toisiinsa pois heitettyjä puunpaloja, kaduilta ja metsistä löytämiäni keppejä ja metalliputkia. Kutsuin sitä joskus body horroriksi¹²: käytin kuolleita, paloiteltuja puunpaloja rakentaakseni uuden (kuolleen) puun. Tai enemmänkin jonkun vähän irstaan ajatuksen puusta? Miks mä kaivan itelleni tällästä kuoppaa

Eli MIKÄ siinä kauhussa nyt on niin kiinnostavaa? Etenkin siis body horrorissa? Onko sekin vaan sanojen taakse pääsemistä? Saako kauhu kiinni jostain, mikä muuten jää ulottumattomiin? Niin kun veistos saa kiinni jostain mistä sanat ei? Miks on kiinnostavaa ja jotenkin suoraa ja ymmärrettävää esim katsoa elokuvaa jossa kidutetaan jengiä? Miks se on jotenkin järkeenkäypää ja helpottavaa? Varmaan kun siinä ei oo taka-ajatuksia TAI EDES AJATUKSIA, siinä käsi menee suoraan iholle ja siitä läpi ja sieltä repii sitten sisuskalut ulos JA kauhun singulariteetti lähestyy ELI yhtäkkiä ootkin turvassa?!? Koska se kaikki kauhu se mitä näät on jo niin hirveää, ettei voi mennä enää pahemmaksi. Ja siksi oot turvassa mitä kauheampia asiat on? Ei se niin voi olla vaikka toisaalta makes sense...

Ja sitten: body horror on myös ableistista. Pitääkö mun kirjottaa amputaatiosta, kun jotkut oksat oon katkassu ja käärynny siteeseen? Se on yks kauhun epäilyttävä tehokeino, ableistinen kauhistelu. Mua jännitti että onko tää liian paha "tehokeino" käytettäväksi (ärsyttää toi sana tehokeino, eikö kaikki oo vaan keinoja tai tapoja.. ilmaisutapa?). Siksi välttelin viimeseen asti myös siitä kirjottamista, mutta olis falskia jättää se täysin huomiotta. Mä saatan olla tässä aivan väärässä ja ajatella ja tehdä tosi karusti, mutta jotain *on* tehtävä. Sillon kun tein ekat veistokset joissa kääryn pätkittyjä puita siteisiin, näytin niitä ihmisille ja yritin kiristää tietoa siitä näyttäytykö ne oksat ableistisina. Koska se on viimeinen asia mitä haluan mun taiteen olevan. En tiedä olinko liian syvällä siinä ajatuskierteessä, koska kaikki paitsi yksi sanoi niiden siteiden tuovan mieleen hoivan, ei todellakaan body horrorin ja amputaation. Mihin asti voi viedä mässäilyn ja millä mässäilyn? Se yks joka ei päästänyt mua tässä helpolla ja pakotti ajattelemaan vielä tarkemmin ableismia oli muuten tietenkin uskottuni Leevi, joka esiintyy uudelleen vähän myöhemmin tässä tekstissä.

¹² Body horrorin määritelmä: "Body horror, tai biological horror, on kauhufiktion alagenre, joka tietoisesti korostaa groteskia ja psykologisesti häiritsevää ihmisen tai muun olennon kehon mutiloitintia" (vapaa suomennos) https://en.wikipedia.org/wiki/Body_horror (ladattu 28.9.2025)

Kuva 15. Fisting Forestin ensimmäisiä testi-instalointeja keväällä 2025. Etualalla piikkipallo styroksista ja terotetuista puupiikeistä, sekä siteeseen (patjaan) käärittynyt katkaistu (katkennut) puu. Teosten koko n. 150–300cm korkeita. (Kuva: Sofi Häkkinen)

Kuva 16. *Welcome to the Garden of the Human Centipede*, 2025. Teos oli osana Fisting Forestia. Materiaaleina löydetty puu ja pinkki ideaaliside. Koko: 60x5x5cm. (Kuva: Sofi Häkkinen)

Kuva 17. *Body Horror 1*, 2024. Yksityiskohtia, joissa puut on kääritty vihreisiin siteisiin. Teos oli myös kertaalleen tuhottuna ja uudelleen rakennettuna osa Fisting Forestia. (Kuva: Iida-Liina Linnea)

Eli koska koko body horror on ableistista sikailua, ja koska kulutin sitä tosi paljon ja oon siitä kiinnostunut, niin siitä kirjottaminen tuntuu tärkeeltä. Vaikka mä en käytä ihmiskehoa veistämässä vaan ajatuksia ja puuta. Katkasen sen puun ja käärin sen siteeseen. Se saa inhimillisiä piirteitä jostain syystä. Mutta se on puu, ei ihminen??? Onko KAIKKI AINA kuva ihmisestä?? miks AINA?! Mä käytän mun ihmiskehoa veistämiseen, katkasen sen puun omalla kädellä, katkasen sen ajatuksen omalla päällä ja käärin sen siteeseen. Tää ei mee yhtään eteenpäin

Body horroria miettiessä tulee esiin mun tausta performanssissa. Monissa performansseissani on joku omaa kehoa kurittava elementti. Oon tehnyt performanssin, jossa liimaan koko ihoni kuumaliimalla täyteen makaroneja kahdeksan tunnin aikana. Lähestulkoon kaikissa yhteisteoksissa, joita teen taiteilijaparini Miradonna Sirkkan kanssa, hän tatuoi muhun pelkällä verellä jotain dramaattista niinkun “death” tai “♡”. Ne tuntuu niin tavallisilta jutuilta, että en ensin edes muistanut koko hommaa – koska teen sitä niin usein. Mutta onhan niissäkin sitä samaa rajan etsimistä, reiän tekemistä. Poltan omaan ihoon miljoona reikää tulikumalla liimalla, annan vaimon¹³ tatuoida miljoona reikää pakaraan sydämen muodossa. Syön lavalla kokonaisen raa’an sipulin, että tuntuis edes joltain, että saisi oksennettua jotain TUNNETTA siitä miten paljon maailma repii meidän sieluja. Sitäkö myös horrorin käyttäminen on, sitäkö body horror mun käsissä on?? Kirjotin muuten yhteen artist’s statementiini ihan osuvasti tästä aiheesta:

“Oon kiinnostunut teosten kyvystä herättää katsojassa fyysinen reaktio. Itkeä, nauraa, inhottaa, tuhahtaa tai jotain vaan. Tällä hetkellä olen kiinnostunut etenkin kauhun ja filosofisten paradoksien teemoista, ja käytän niitä puusta, metallista ja löydetyistä materiaaleista rakentamissani veistoksissa.

Video- ja performanssiteoksissani keskityn kehoon – yleensä livenä tehdyn veiston kautta. Jostain syystä myös syön aina jotain performansseissa. Syömisen kauhu ja syödyksi tulemisen kauhu? Unohtamisen kauhu? Ajatusten/sanojen syöminen?

Ulkopuolisen katseen syötävänä oleminen? =teos

I rip this off and i eat it

this is cannibalism”¹⁴

¹³ Miradonna Sirkka

¹⁴ Sofi Häkkinen, artist’s statement: <https://sofihakkinen.com/artists-statement/> (laduattu 27.9.2025)

Kuva 18. *Only for You*, 2025. Teos oli osana Fisting Forestia. Koko: 165x40x40cm. (Kuva: Iida-Liina Linnea)

Kuva 19. Teosten tekoprosessia: valamassa alumiinia ja pronssia Kuvataideakatemiaan katolla Fanny Varjon kanssa keväällä 2025. (Kuva: Heli Lundström)

Kuva 20. Alumiinivaluja odottamassa muotin avaamista ja vastateroitettuja metallitankoja. (Kuva: Sofi Häkkinen, 2025)

4 hearts so violently beat (eli referenssitaiteilijoita)

Ensimmäiset taiteilijat ja asiat, mistä saan tällä hetkellä heti kiinni inspiraatio- tai referenssimielessä ovat: yksi sattumalta löydetty filosofian essee siitä, miten *reikä* on mahdoton konsepti; HIMin Ville Valon super-sentimentaalinen ja lohduttoman traaginen lyriikka; 1960-lukulaisen japanilaisen taiteilijan Akasewaga Genpein teos *Queen Crab*; sekä ruotsalaisen taiteilijan Nina Erikssonin ja yhdysvaltalaisen kirjailijan Anne Carsonin tekstit.

Kun näistä vertailee kolmea ekaa, löytyy yhtymäkohtia paradoksaalisuuden kautta. Reikä on filosofinen ongelma, koska se samaan aikaan on ihan selvästi olemassa, mutta kuitenkin se ei ole mitään, eikä se tavallaan voi olla olemassa yksinään (ilman jotain missä se sijaitsee). Mutta silti sen on pakko olla olemassa vaikkei se olekaan. HIMin musiikki, *love metal*, ruokkii samaa paradoksaalisuutta rakkauden ja kuoleman tragedian kautta: aina on rakkaus ja kuolema ja rakkaus on se mitä eniten kaipaa ja haluaa, mutta se ei koskaan täyty tai toteudu – jonkin kuolema tulee aina väliin. Himoitseeko ihminen oikeasti kuolemaa?? Se on samaan aikaan ihan täynnä ja ihan tyhjää. Valon lyriikka on niin överää, että se ylittää jonkun rajan mun aivoissa. Se ei samaan aikaan VOI OLLA totta tai vakavasti otettavaa, mutta silti kuitenkin siihen voi salaa yksinään uppoutua, uskoa joka sanan ja velloa lohduttomassa sen sentimentaalisuudessa. Lyriikan törkeän kitschinen pop-kuvasto tekee siitä niin kipeän totta. Ja kuitenkin samaan aikaan se on tietoinen itsestään ja naurettavuudestaan, sitä voi tarkastella myös jotenkin “objektiivisesti”. Voi samaan aikaan antautua täydestä teinin verisestä sydämestään, ja analysoida huumorin keinona. Itse teen nykyään enimmäkseen tuota ensimmäistä.

Ja sitten on se uskomaton *Queen Crab* teos, joka on säilyketölkki jonka etiketin Akasewaga Genpei siirsi sen sisäpuolelle. Se on oikeastaan koko universumi. Irrottamalla etiketin ja liimaamalla sen uudestaan purkin sisäpuolelle (eli kääntämällä purkin nurinpäin) Genpei loi säilyketökin joka on täysin tyhjä, ja jonka sisällä on ihan kaikki mitä maailmankaikkeudessa voi olla. Niin tavanomainen ja yksinkertainen juttu, kun etiketin

irrottaminen ja liimaaminen tekee koko teoksesta ihan mahtavan. Rakastan tuota yksinkertaisuutta ja ehdottomuutta: KAIKKI KOKO MAAILMASSA on nyt tässä purkissa. Siinä on sama ajatus, kuin muissakin käsittepareissa: samaan aikaan mahdoton ja mahdollinen (reikäääää). Suoraan verrannollinen sentimentaaliseen pariin love&death. Haluan jostain syystä kirjottaa sen noin, se lisää jotain sentimentaalisuutta ja teineyttä ja sydänverta tohon ajatukseen, koska pelkkä “rakkaus ja kuolema” ei tunnu tarpeeksi törkeältä. Sen on pakko olla love&death. Pitää olla myös vähän ehdoton.

Kaikissa kolmessa on vahvasti mukana huumori. Ville Valo vie sydänverta itkevän lyriikan niin pitkälle, että se ei voi olla ihan tosissaan tehtyä (kuka voi oikeasti laulaa “baby join me in death”...). Kuitenkin kappaleet on tehty niin, että sillä tuulelle sattuessaan, traagista riepottelua tarvitessaan, niihin voi upota myös täysin itsetiedottomasti ja velloa tuskassaan. Ja sitten taas nauraa sille, miten mahdottoman absoluuttisen sentimentaalista kitschiä se kaikki on. Lisäksi näissä esimerkeissä on myös jotain todellisuuden tuhoamisen, mahdottomuuden ja jonnekkin muualle janoamisen tunnelmaa. Mikään niistä ei tavallaan voi olla olemassa tai saada täyttymystä, niissä on jotain eksistentiaalista. Taiteen tekeminen on mulle jonkin määrittelemättömän tavoittelua, joka aina luiskahtaa kauemmas kun siitä yrittää saada otteen.

4.1 there there (text)

Nina Eriksson ja Anne Carson tulevat työskentelyyni mukaan tekstin mukana. Teksti on yllättävän tärkeä elementti taiteellisessa työssäni, vaikka se ei aina näykään ihan suoraan teoksissa. Fisting Forest oli yksi ensimmäisiä teoksia, joihin uskalsin sisällyttää veistokseen tehtyä tekstiä kunnolla. Menen seuraavassa luvussa syvemmin niihin teksteihin ja sanoihin, joita itse käytin teoksessa, ja tässä kappaleessa käyn läpi tekemiseen/kirjoittamiseen vaikuttaneita kirjoittajia/taiteilijoita.

Anne Carsonin käännösteos *If not, Winter: Fragments of Sappho* (Little Brown Book Group, 2003) antiikin kreikkalaisen runoilijan Sapfon teksteistä on just sitä kirjallisena, mitä haluan tehdä kuvataiteessa. Se on fragmentteja jostain tosi kaukaisesta, Carson on kääntänyt osittain tuhoutuneita papyruskääröjä, ja jättänyt pois ne sanat ja lauseet joita ei enää ole.

Lopputuloks on upea, tykkään siitä että asioita jätetään sanomatta. Lopputuloksen poissaolo jättää asiat ihanan täydellisesti auki. Ja vaikka päätyisikin johonkin lopputulokseen, niin sekin voi aina muuttua. Tämä ohjaa tekemistäni; kun jotain ei sano, niin se tekee olevaiseksi sen että sanoo jotain. Ne tekstit jotka välähtää mun mieleen kun teen jotain teosta on just tätä: “*were you uncomfortable*”, “*she left, like only a mother can*” tai “*both my wrists are broken*”.

Toinen tähän liittyvä henkilö jota fanitan, on ruotsalainen kuvataiteilija Nina Eriksson. Rakastan hänen lyhyitä tekstejään, joita hän yhdistää veistoskokonaisuuksiin. Erikssonin ote on queer (toisaalta niin on Carsoninkin, ehkä eri aikakautta vain). Erikssonin vähän surrealistiset, vähän dadaistiset ja ihan auki jäävät runot ovat parhaimmillaan ihan nerokkaita: “*the heaviest head gives the heaviest head*” (Dyke Body Inventory)¹⁵. Meinasin kuolla kun luin tuon lauseen ensimmäistä kertaa. Anne Carsonilta on vaikea valita vain yksi esimerkki tekstistä, johon samaistun taiteellisesti. Tässä ehkä yks parhaista:

“*If not, winter*”.¹⁶

En oikein pysty edes analysoimaan tuota, se hipoo niin pahasti täydellisyyttä. Asiat jotka resonoiivat tekemiseeni Erikssonin teksteissä on se jokin enemmän tässä maailmassa ja lihassa kiinni oleva nuoruuden raakuus. Carson puolestaan on jo jossain toisessa ulottuvuudessa, siellä ei ole enää mitään aikaa tai kehoa tai mitään, se on ihan hirveää ja kaunista. Sitten se ikisuosikkini Ville Valo on kirjoittanut albumeittain ihan kuolemattomia tekstejä. Ne on mun inhottavan sielun sentimentaaliseen sydänverenjanooni täydellisesti osuvia, esimerkkinä vaikka “*there are wounds that are not meant to heal at all*”¹⁷ tai “*from lashes to ashes, from lust to dust*”¹⁸. Sitten on mainittava vielä Ocean Vuong, upea yhdysvaltalainen kirjailija, jonka kokoelma *Time is A Mother* (Penguin Press, 2022) on täynnä sitä jotain tunnelmaa, mitä janoan. Vuongin teksteissä aika, sen kulumisen kauheus ja bittersweetness iskee pahasti.

Kaikkien näiden taiteilijoiden teksteissä tiivistyy sellainen ihana paradoksaalisuus, ja kipu, irrallisuus ja suru, mistä en ihan pysty saamaan kiinni. Ja samaan aikaan ne ovat hauskoja, raakileita ja söpöjä. Niiden tyylessä yhdistyy se sentimentaalisuus ja sietämätön

¹⁵ Eriksson, Nina: dyke body inventory 4- 9: afterglow sessions
<https://ninabritta.myportfolio.com/dyke-body-inventory-4-9-afterglow-sessions> (ladattu 28.9.2025)

¹⁶ Carson; Anne: *If Not, Winter: Fragments of Sappho* (Little Brown Book Group, 2003)

¹⁷ HIM / Ville Valo: In Venere Veritas; albumilta *Screamworks: Love in Theory and Practice* (Sire, 2010)

¹⁸ HIM / Ville Valo: *Pretending*; albumilta *Deep Shadows and Brilliant Highlights* (BMG, 2001)

suloisen katkera tunne siitä, että jotain on kadonnut, eikä sitä enää tule koskaan saamaan takaisin. Sitä tunnetta kuvaa hyvin sana “there”, jota kohti voi aina mennä, mutta heti kun pääset siihen missä *there* oli, et olekaan siellä. Et oo koskaan there. *There* on aina jossain kauempana, se liikkuu aina just sun alta pois kun pääset muka perille. Kuulin tuon JOSTAIN enkä muista yhtään MISTÄ mutta se jäi niin syvälle kalloon että pakko kirjottaa se tähän. *Theressä* tiivistyy nimittäin se mitä haen, *there* on taas REIKÄ.

*“Excess of sorrow weeps, excess of joy weeps.”*¹⁹

Kuva 21. Installaatiokuva Fisting Forestista, Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä.

(Kuva: Iida-Liina Linnea)

¹⁹ William Blake, joka ei ole vaikuttanut taiteelliseen työhöni ja jonka kyseinen teos on aikalailta kuraa, paitsi tämä yksi sieltä kaivettu sitaatti, jossa on JOTAIN tärkeää. (Blake, William: *The Marriage of Heaven and Hell* (1906, John W. Luce and Company))

Kuva 22. *you swallowed, my heart sank*, 2025. Fisting Forestin purussa jätin tämän siihen kuuluneen teoksen hetkeksi roikkumaan yksinään Kuvataideakatemiaan aulaan. Tää toimi niin paljon paremmin yksinään!
(Kuva: Iida-Liina Linnea)

4.2 teosteksti

Fisting Forestin kohdalla päädyin siihen, että teosteksti oli tärkeä osa teosta. Halusin laittaa sen tarpeeksi näkyvästi esille niin, että ihmiset voisivat lukea sen helposti ja käyttää sitä linssinä teoksen kokemiseen. Tulostin teostekstin A3-koossa vähän photaroituna ja liimasin betonipylvääseen teoksen yhteyteen. Tässä teksti:

Fisting Forest

Ne pajun kaljujen oksien päihin muodostuvat möhkäleet, joista sojottaa pienempiä oksia, näyttää ihan nyrkeiltä. Niiden märät mustat ääriviivat piirtyy betonista taivasten vasten kovina ja outoina ja terävinä. Kun kattoo käsiä ei tarvii kattoa silmiin. Kädet paljastaa enemmän, koska kun jotain menee rikki, ei voi koskea enää samalla tavalla. Oon pitäny kädestä ja riuhtonu kädestä ja tökännyt sormella ja kuivannut ja kastellut kädellä. Käsi on lempeä ja silittää ja painaa ja hellii ja sitten se menee nyrkkiin. Kun katsoo käsiä katsoo samalla kaikkea mitä ne on ikinä tehnyt. Niissä on tavallaan ihmisen koko sielu ja elämä läsnä yhdessä ruumiin palasessa? Mitä noi kädet on tehny ja mitä ne seuraavaks tekee??? Tein tän teoksen käsin. Käsien käyttö on niin aivoton tapahtuma. Siinä on intuitiota ja tiedostamattomuutta, se on niin perus juttu ja sitä tehdään aina koko ajan joka päivä. Ei ees huomaa tekevänsä mitään ennenku käsi menee nyrkkiin. Kädet keskittyy ihan helvetisti tekemään jonkun suunnattoman tarkan ponnistuksen suonet kiristyy ja jänteet ojentuu samaan aikaan koordinoitua touching, fisting, holding mun on pakko saada koskee sun on pakko nähä tää ja kädet reagoi toisiinsa toinen tekee näin toinen vastaa heti et ees ajattele vaan ajatukset näkyy kädessä ja kädet sidotaan toisiinsa nippusiteillä ja jätetään siihen

5 i will keep you, too

(teksti ja keskeneräisyys ja ????)

Tapasin uskottuni Leevin kanssa Fisting Forestin äärellä maaliskuussa 2025. Halusin puhua hänen kanssaan teoksen teemoista, liittyen etenkin teoksiin liittyviin tekstin palasiin. Miten ne liittyy mitenkään mun kuvanveistoon? Uskottuni tuntee mut läpikotaisin ja on seurannut mun työtä niin pitkään, että tiesin saavani häneltä jotain tärkeää tietoa tästäkin aiheesta.

Leevi nosti esiin yhden mielenkiintoisen vastakohtaisuuden jonka näki teoksessa: keskeneräisen ja valmiin rinnastumisen. Esiin nousi myös se, että ne lyhyet irralliset lauseet ja sanat jotka leijailevat tekemiseni yllä edustavat sitä samaa ajatusta, mitä veistämisen prosessin tärkeys. En ollut tietenkään prosessipäissäni nähnyt niin sanotusti METSÄÄ PUILTA, olin jotenkin niin tekemisen nielaisemassa tilassa, etten edes tajunnut että sehän liittyy keskeneräisyyteen. Se on turvallista, koska prosessissa ja keskeneräisyydessä olen perillä koko ajan, vaikka oikeastihan asiat on kesken.

Aloin miettiä onko keskeneräisyyden ja prosessin korostaminen tapa pakoilla jotain valmista ja lopullista. Ei tarvitse tehdä lopullista päätöstä tai seistä valmiin teoksen takana, jos sen jättää auki. Se voi aina mennä mihin suuntaan vain, se voi jatkua tai jäädä siihen. Toisaalta musta tuntuu myös, että teos tyhjenee heti kun se on “valmis”. Se tyhjenee heti kun se on valmis ja sitten pitää miettiä MIKSI TEIN TÄMÄN – mutta niin kauan kun se on kesken, se on avoin. Kaikki on mahdollista. Eli pakoilenko vastuuta sanoa jotain ja olla jotain mieltä??? Haluan jättää kaiken auki, pestä käteni lopputuloksesta? Se on hyvä ja samalla huono juttu aargh??? Mulla ei oo vastuuta kun teen näin? Vaikka tottakai mulla on vastuu siitä teoksesta aina??? Siks mä kirjotan tätäkin, koska mulla on vastuu teoksesta.

5.1. tää on varmaa: kirjotan surusta ja veistän ilosta

Ne puiden pintaan kaiverretut sanat, runot ja lauseet onkin se mikä lopulta sitoo tän kaiken yhteen. Koska niiden kanssa mun on ollut pakko tehdä varma päätös. Ja koska niiden kirjottaminen ja esittäminen hävettää ja tuntuu ihan kamalalta, niin se on pakko tehdä ja siinä on varmasti jotain järkeä. Oon aina sitä mieltä että jos joku tuntuu hirveeltä näyttää muille niin se kannattaa, siinä menee taas jonkun rajan yli ja lähemmäs sitä reikää. Veiston taakse voin tavallaan piiloutua helpommin, mutta sanojen kanssa oon paljaampi koska ne on niin definite, ne tarkoittaa sitä mitä tarkoittaa. Jos mä sanon *she*, niin kaikki (ei tietenkään *kaikki*) tietää mitä se tarkoittaa. Sen voi kattoo sanakirjasta, oon paljas. Mutta jos valan alumiinimöhkäleen hiekkamuottiin ja se menee vielä ihan vähän pieleen, niin mitä siitä voi sanoa varmasti? Eipä juuri mitään, se on auki.

Työhuonekeskutelussa ohjaajani Saara Karhusen kanssa nousi esiin myös tekstin materiaalisuus. Kun tekstit ja sanat on teosten pintaan kaiverrettu ja kirjoitettu, niin niistä tulee materiaalisia. Ja ne on oikeesti tehty käsin. Ne yhdistyy veistoon sekä abstraktilla tavalla, että siinä kun raavin ne fyysisesti teokseen. Siinä tulee mun mielestä olevaksi myös performanssi. Kaivertaminen on performanssi, se tehdään joskus salassa työhuoneella ja joskus kaikkien edessä livenä. Ne fragmentit ja sanat jotka leijailee mun päässä, tekee kokonaisen siitä materiaalisesta massasta mihin ne lopulta liittyy oikeessa maailmassa. Ne on tavallaan vastakohtaisia, mutta puhuu silti samasta asiasta.

Veistäessä ajattelen helposti että se ei oo niin vakavaa. Teen sitä ilosta, jostain käsittämättömästä intohimosta ja halusta tehdä. Mutta sitten kun kirjotan, se onkin tosi vakavaa (vaikka ei vältsii siltä aina kuulosta). Mä veistän ilosta ja kirjotan surusta, ja siks ne täytyy yhdistää. Ei se ei oo niin vakavaa, asiat voi hajota ja muuttua ja kaikkee voi tapahtua. Mutta se mitä sanon on sydänverellä kirjoitettu ja revitty jostain syvältä ja sattuu ja se on niin. Siinä että tekee jotain mikä tuntuu epämiellyttävältä on jotain tosi rehellistä. Ja siinä että tekee jotain täydestä ilosta, on jotain rehellistä. Ja siinä että tekee sen teoksen sen teoksen tekemisen takia on jotain rehellistä. Musta on hyvä että se ei oo mitään varten.

Taiteilijaparini Miradonna Sirkka yhdisti keskeneräisyyden ajatukseen kiinnostavasti queeriyden: kun ajattelee queeriyttä, niin sehän on just sitä että on koko ajan kesken. Tavallaan ei oo valmis eikä kesken, vaan koko ajan muutoksessa. Ja se on hyvä just sellasena

kun on. Mun mielestä queeriyteen liittyy keskeneräisyyden lisäksi ulkopuolella oleminen ja operoiminen. Se nivoutuu niihin kauhun teorioihin, joita luin lopputyötä tehdessä. Eri kirjoittajien *Monsters in Performance* -esseekokoelmassa (Routledge, 2022) sain kiinni queeriyden ja kauhun yhteydestä. Molemmat ovat jotain, joka ei saa tulla esiin, koska se järkyttää status-quota. Ne ovat jotain mikä valtaapitävän kapitalistis-patriarkaalisen, mono-cis-heteronormatiivisen maailman täytyy pitää poissa mielestä ja näkyviltä, ettei sen pakka leviä ihan täysin. “*The monster is the good in us. It's the subverting power in us.*”²⁰

Kaikki ideat täytyy vaan eka tehdä ja sitten voi miettiä että miksi tuli tarve tehdä niin. Välillä aina vaan muistaa kysyä miksi. Mutta ei voi eka analysoida ja sitten vasta tehdä. Ja mitä Wildekin sanois tästä hahaha: on helpompi tehdä asia kuin kirjoittaa siitä. JA NIIN ONKIN KOSKA KIELI PILAA KAIKEN TAAS! Eli: teenkö taidetta siksi että se on helpompaa kuin ajattelu? Piilottelenko isojen veistosten takana että ei tarvitsisi yrittää saada ajatuksiaan sanoiksi

teksti

tai

puhe

ihan sama

²⁰ Michael Chemers, Anatola Santana et al.: *Monsters in Performance – Essays on the Aesthetics of Disqualification* (Routledge, 2022)

Kuva 23. Yksityiskohtakuva yhdestä Fisting Forestin silikoninyrkistä, josta sojottaa terotettuja puukeppejä ja metallitankoja. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

5.2 if you touch this you die (tekstit veistosten pinnassa)

Tässä niitä kirjoittamiani tekstin paloja mitä tuli tai piti tulla Fisting Forestin puihin.

and she left, like only a mother can

we are monsters, monsters always return

A decision for something is always a decision against everything else

*I break it off and I eat it
this is cannibalism*

and if you touch this you die

both my wrists are broken

only hands remember

let your heart break

you burn me

so go

I put my hands on you to remember

HEARTS SO VIOLENTLY BEAT

I lay down my limbs²¹

These are my remains²²

²¹Carson; Anne: *If Not, Winter: Fragments of Sappho* (Little Brown Book Group, 2003)

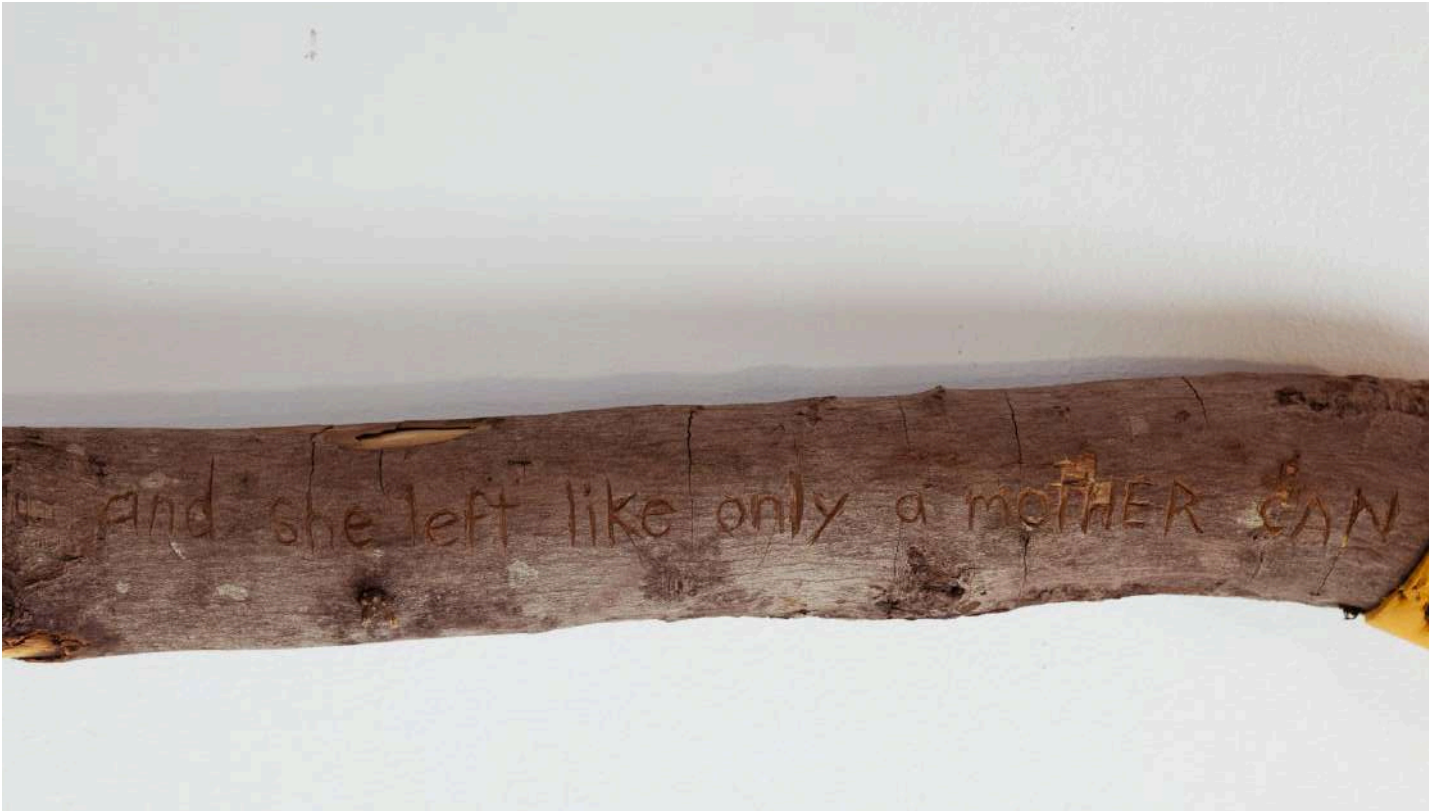
²² Näin tämän tekstin jossain t-paidassa joskus jossain, ja se oli mielestäni aika hyvä lausahdus selittämään taidetta

Kuva 24. “Only hands remember”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kuulakärkikynä koivulle.
(Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuva 25. "and she left like only a mother can", yksityiskohtakuva Fisting Forestin teksteoksesta: kaiverrus löydetylle puulle. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuva 26. “and she left like only a mother can”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin teksteitöksestä: kaiverrus löydetylle puulle.
(Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuva 27. “jos oot mun”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin teksteoksesta: kaiverrus ja itseruskettava voide löydetylle puulle. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

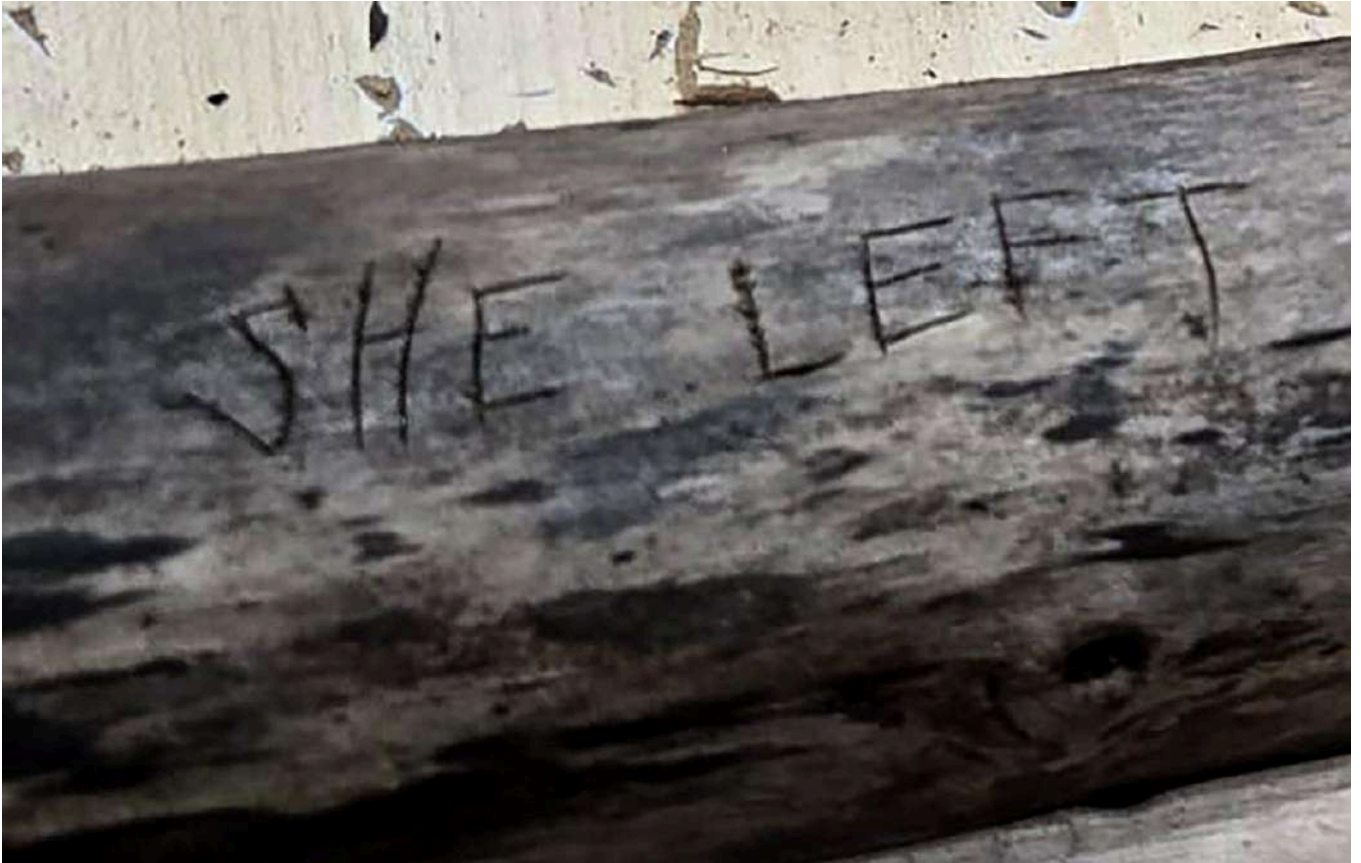
Kuva 28. “if you touch this you die”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle puulle. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

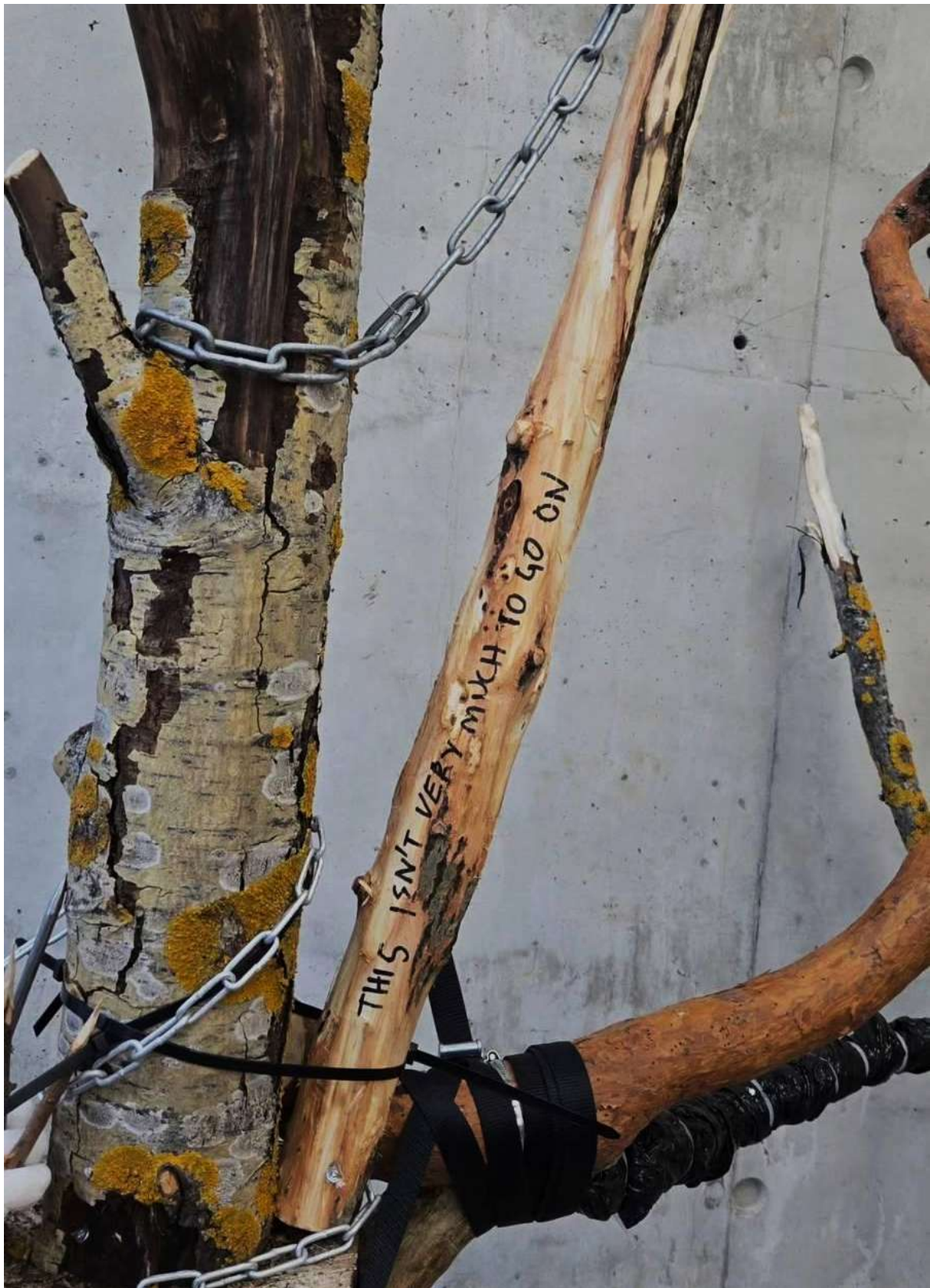
Kuvat 29, 30 & 31. “how could I tell you this”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstitöuksesta: kaiverrus ja löydetyille ruusupuulle. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuva 32. “hearts so violently beat”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle koivulla ja silikonivalupäällystys. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

Kuva 33. “she left”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin teksteoksesta: kaiverrus ja märälle löydetylle puulle.
(Kuva: Sofi Häkkinen, 2025)

Kuva 34. “this isn’t very much to go on”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: musta tussi löydetylle puulle. (Kuva: Sofi Häkkinen, 2025)

Kuva 35. “lähettiin menee”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja itseruskettava voide löydetylle koivulle. (Kuva: Sofi Häkkinen, 2025)

6 both my wrists are broken

(kädet ja muistaminen)

Mua kiinnostaa kädet. Kiinnitän aina salaa huomiota ihmisen käsiin, kun tapaan jonkun uuden tyyppin. En muista kenenkään kasvoja tai nimeä tai mitä ollaan tehty yhdessä, mutta muistan kädet. Oon piirtänyt ja kuvannut ja veistänyt käsiä. Oon pitänyt kädestä ja riuhtonu kädestä ja kuivannut ja kastellut ja lyönyt ja silittänyt kädellä. Käsi on tärkein kohta ihmisessä. Kun kattoo käsiä ei tarvii katsoa silmiin ja kädet paljastaa kuitenkin enemmän, koska sitten kun jotain menee rikki, niin ei voi koskea enää samalla tavalla.

Se joku kehollisuuden tunne mitä kohti pyrin liittyä käsiin ja kun tähän liittää pohdinnat kauhusta, se vie johonkin keholliseen inhotukseen. Tai johonkin värähdykseen, johonkin lävistävään. Siks veistan nyt käsin niitä piikkejä. Niistä tulee joku primitiivinen lävistyksen tunne. Ihminen istuu kivellä ja vuolee kepeistä terävän. Ja sen takia teoksen nimikin on Fisting Forest, vaikka koko teos ei liity mitenkään seksiin. Sillä saa aikaan jonkun primitiivisen subconscious väristyksen, ja se lataa ihmisen kattomaan teosta tietyllä tavalla. Ja sitten voidaan toki puhua siitä että kaikessa mitä ihminen tekee on kyse seksistä ja/tai kuolemasta, että sinänsä ihan relevantti nimi. Tykkään siitä kun se pistää.

Irtokäsi on klassinen kauhun elementti. Oon veistänyt irtokäsiä. Miks se pitää irrottaa kehosta, miks se pitää samalla tavalla tappaa kun ne puun palaset mistä kasaan uusia puita. Irrotettu käsi. Käsi on kaunis ja lempeä ja silittää ja tökkää ja sitten se menee nyrkkiin. Se on aina kiltti kunnes se menee nyrkkiin? Kaikkein vahvimmin käsissä on läsnä muistaminen, koska en pystyis muistamaan mitään jos en sais koskea.

Kuvat 36 & 37. *Right Hand (Slaughter)*, 2024. Tämä teos oli Fisting Forestin lisäksi myös esillä Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä. Materiaalit: kataja ja fimo-massa. Koko: 55x35x25cm. Alemmassa kuvassa lasivitrinissä Kuvan Keväässä. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2024 & 2025)

6.1 vihdoin aika (muistaminen)

Kirjallisuuden tutkija Roland Barthes (1915–1980) kirjoittaa esseessään *Tekijän kuolema* (1968) kirjailijasta ja kirjallisuudesta, mutta mielestäni se liittyy muuhunkin taiteilijuuteen ja teoksen olemassaolon ongelmaan. Törmäsin siinä moniin kohtiin, jotka osuivat yhteen kuvataiteen tekemiseen – varmaan just siksi että pyörittelen käsissäni ja päässäni sekä tekstiä, että veistoa. Yksi mieleen jäänyt ajatus oli se, miten aiemmin tekijä oli olemassa jo ennen teosta, sillä hän ruokki sitä ja loi sen, joten hänen oli pakko olla olemassa ensimmäisenä. Nykyään tekijä ei ole olemassa ennen teosta, vaan syntyy sen kanssa samaan aikaan. Esseessä on kaunis lause tästä; *“Hänessä ei ole mitään, mikä edeltäisi tai seuraisi kirjoitusta. (...) Ei ole muuta kuin ilmaisuaktin aika, ja koko teksti on kirjoitettu ikuisesti tässä ja nyt.”*²³

Tässä on se, minkä näen valmiin teoksen ongelmana ja teoksen tekemisen prosessin tärkeenä. Teos tyhjentyy kun se on “valmis”, jotain kuolee. Materiaaliin koskeminen ja sen fyysinen manipulointi ovat siksi super tärkeä osa praktiikkaani. Se on just tota, mistä Barthesin lainauksessa puhutaan. Silloin aika pysyy paikallaan tai katoaa, ja vain sen vuoksi pystyn pysyttelemään yhteydessä teokseen. Käsillä koskeminen on ainoa tapa saada se yhteys. Samasta syystä performanssi on varmasti niin voimakas kokemus, koska siinä katsoja pääsee tuohon samaan hetkeen kiinni. Performanssi tavallaan saa täyttymyksen sitä tehdessä ja sitä seuraava kuolema ei tunnu yhtä vaikealta, kuin veistoksen “valmistumisesta” seuraava.

Kun liikkuu veistoksen ympärillä ei voi muistaa täysin sen toista puolta, vaikka sen juuri näki. Se vaan on täysin mahdotonta. Aika muuttuu veistoksen ympärillä oudoksi: siinä on joku surumielisyys, joka kiinnittyy teoksen pintaan. Ikäänkuin se teos olisi juuttunut johonkin irralliseen aikaan, johon en voi päästä. Kun yhdistää tähän Roland Barthesin ajatuksen nykyajan kirjailijasta, joka ei ole mitään ennen teosta (tai sen jälkeen), tämä muistinmenetyksen tunne alkaa käydä järkeen. Taiteilija on prosessissa ja teos on kokijassa, eikä yksi henkilö itse pysty olemaan molempia? Taiteilija ei itse pysty tulkitsemaan omaa teostaan? Ehkä sillä on myös jotain tekemistä kuulumisen ja kuulumattomuuden kanssa. En voi ehkä olla kosketuksissa mihinkään. Veistoksen fyysinen puoli murentuu pois sillä

²³ Roland Barthes: *Tekijän kuolema* (suom. Lea Rojola & Pirjo Thorel, Vastapaino 1993)

sekunnilla kun en enää kato sitä. Jäljelle jää vain tunne, joka muuttuu hiljalleen epämääräisemmäksi. Mutta niin kauan kuin voin koskettaa jotain käsillä voin oikeesti muistaa sen.

mun on pakko saada koskea sitä

kurottaa ja kietoa sormet ympärille

ottaa kiinni ja repäistä irti,

liikuttaa kättä huomaamatta jonkin päällä ja pinnalla

työntää sormi reikään

ja ei ihan koskea mutta koskea kuitenkin

but

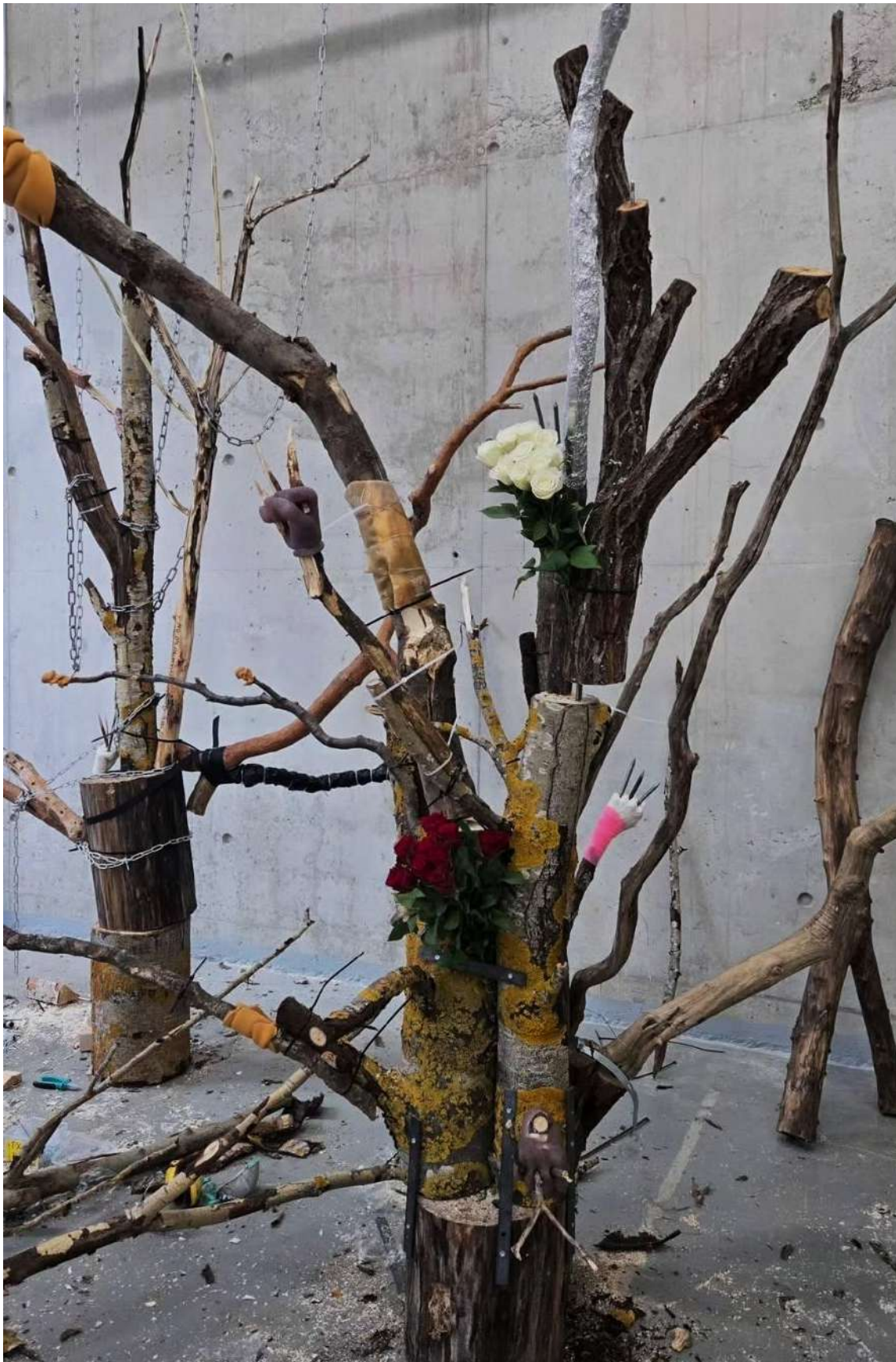
with what eyes

only hands remember

Ja koen olevani olemassa kun mun kädet koskee johonki. Tietenkin. Länsimainen ajattelu ja eläminen on niin yksilökeskeistä, että ei ihme että meneillään on joku kollektiivinen amnesia kun eihän kukaan VOI muistaa mitään kun kaikki on erillään, kukaan ei koske.

I put my hands on you (Sofi, 2025)

someone will remember us (Anne Carson, 2003)

Kuva 38. Installaatiotestejä Kuvataideakatemiassa keväällä 2025. Kuvan teos on korkeudeltaan noin 250cm. (Kuva: Sofi Häkkinen, 2025)

6.2 performing fisting forest (kädet)

Performing Fisting Forest -näyttely, josta kerroin ihan tämän opinnäytteen alussa, tulee jatkamaan tätä koko prosessia. Silloin syntyy varmasti jotain kiinnostavaa, kun kertaalleen esillä olleeseen veistosinstallaatioon liittyy liveinä kädet ja ihmiskehot. Teemme taiteilijaparini Miradonna Sirkan kanssa installaatioon performanssiosuuden. Sitä ei ole vielä kauheasti suunniteltu (tietenkään), mutta teen siinä varmaan jotain tämän tapaista: revin puista piikkejä ja liimaan niitä selkääni ja sitten menen makaamaan maahan möykyksi. Fisting Forestin puissa roikkuu kettinkejä niinkuin Kuvan Kevät -näyttelyssä alkuperäisessäkin installaatioissa. Laitamme Tasku-gallerian kattopalkkiin myös yhden kettingin, jossa Miradonna roikkuu, tekee staattista ilma-akrobatiaa ja laskeutuu hitaasti mun päälle. Tää tulee myös jäämään kesken. Laitan sinne kattoon tähtitaivaan tuikkimaan jouluvaloilla.

Performing Fisting Forest kasaa yhteen näitä ajatuksia, mitä tässä tekstissä on käynyt läpi. Siinä pääsee taas kiinni veistoksen ja performanssin eroihin, niiden välillä olevaan kuiluun, joka on kiinni ajassa. Koska veistos aiheuttaa olemassa olemisellaan sen, että aika pysähtyy eikä teoksesta *voi* saada kiinni, sitä vastaan voi taistella vaan koskemalla eli prosessilla. Veistosta vastaan voi taistella vaan performanssilla.

*Ajatuksia vastaan auttaa vain iho.*²⁴

Performanssi alkaa ja loppuu ja siitä ei jää ehkä mitään todisteita, pelkästään epäluotettavia muistoja. Performanssi on armollisempi ajallisesti. Ja sitten kun yhdistää nämä kaksi, niin saa ristiriitaisen kerroksen erilaista aikaa, jonkun aikojen taistelun. Veistos performanssissa markkeeraa aikaa, mutta sitä omaa aikaansa. Teen performansseissa veistoa melkein aina niin, että rakennan tai tuhoan (eli rakennan) tai esimerkiksi valan kipsiä tai kaiverran puuhun tai liimaan jotain itseeni performanssin edetessä, jolloin veistos tulee orgaanisesti osaksi esiintymistä.

²⁴ Monika Fagerholm, Diiva

En osaa oikeesti vielä kirjottaa *Performing Fisting Forestista* mitään, ootan vaan että pääsen koskemaan. Kädet puhuu jotain kieltä jota kaikki osaa mutta ei osaa yhtään ja jota yritän opetella ja käsien menettäminen on painajainen koska mitä sitten tekisin mitä nämä kädet sitten enää tekisivät ja missä olisin minä koska oon mun kädet mun on pakko saada koskee

sun on pakko

nähä

tää

Kuva 39. Osa Fisting Forestia ylhäältä portailta katsottuna Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä. (Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025)

kiitos

Vaimo

Hundu, Leevi, Jaska, Ropsi

Andy Best, Saara Karhunen, Pia Sirén, Fanny Varjo

Mia Wennerstrand, Veikko Halmetoja

Vesa Rahikainen, Nora Tapper, Kaisaleena Halinen, James Prevett

+ salaisen ihailuni kohteet

lähteet ja kirjallisuutta

kirjalliset lähteet aakkosjärjestyksessä

- Alanen, Antti & Asko.** *Musta peili – Kauhuelokuvan kehitys Prahan ylioppilaasta Poltergeistiin*. Suomen elokuva-arkisto ja Valtion painatuskeskus, 1985.
- Barthes, Roland.** *Tekijän kuolema* (suom. Lea Rojola & Pirjo Thorel). Vastapaino, 1993.
- Blake, William.** *The Marriage of Heaven and Hell*. John W. Luce and Company, 1906.
- Blanchot, Maurice.** *Kirjallisuus ja oikeus kuolemaan* (suom. Outi Alanko). Nuori Voima, 2001.
- Carson, Anne.** *Autobiography of Red*. Alfred A. Knopf, 1998.
- Carson, Anne.** *If Not, Winter - Fragments of Sappho*. Little Brown Book Group, 2003.
- Carson, Anne.** *Red Doc*>. Alfred A. Knopf, 2013.
- Chemers, Michael and Santana, Anatola, et al.** *Monsters in Performance – Essays on the Aesthetics of Disqualification*. Routledge, 2022.
- Fagerholm, Monika.** *Diiva*. Otava, 2000.
- Gherovici, Patricia.** *Transsukupuoliset ilmaisut ja psykoosi: Towards an Ethics of Sexual Difference*. British Journal of Psychotherapy, Volume 35, Issue 3, 2019.

- Haapala, Leevi; Karhunen, Saara; Nikkilä, Päivi ja Söderholm, Carolina.** *Markus Copper – Metallin maku.* Kiasma, 2022.
- Han, Byung-Chul.** *In the Swarm: Digital Prospects.* Cambridge, Massachusetts: MIT Press, 2017.
- Han, Byung-Chul.** *Saving Beauty.* Polity Press, 2017.
- Han, Byung-Chul.** *The Agony of Eros.* Cambridge, Massachusetts: MIT Press, 2017.
- Han, Byung-Chul.** *The Burnout Society.* Stanford: Stanford University Press, 2015.
- Han, Byung-Chul.** *The Transparency Society.* Stanford: Stanford Briefs, 2015.
- Hännikäinen, Timo.** *Medusan kasvot, kirjoituksia kauhusta.* Kiuas Kustannus, 2018.
- Immonen, Essi.** *Eksistentiaalinen tieto ja subliimi taiteen kokemuksessa.* Opinnäytetyö, Saimaan ammattikorkeakoulu, 2018.
- Kallio, Mirkka.** *Kauhun keinot.* Maisterin opinnäytetyö, Aalto-yliopisto, 2021.
- Kilpeläinen, Tapani.** *Silmät ilman kasvoja – kauhu filosofiana.* Niin & Näin, 2015.
- Liebenberg, Nina.** *Kuvan Kevät 2025 -katalogi.* Taideyliopisto, 2025.
- Mori Art Museum.** *All About Laughter: Humour in Contemporary Art.* Näyttelykatalogi, Mori Art Museum, 2007.
- Raatikainen, Panu.** *Onko reikä olemassa?.* Ilmestynyt teoksessa: *Eripituisia esseitä S. Albert Kivisen 70-vuotispäivän kunniaksi.* Philosophical Studies from the University of Helsinki, 2006. 127–133.
- Schneiderman, Stuart.** *A Lacanian Psychosis: Interview by Jacques Lacan.* Ilmestynyt teoksessa *How Lacan's Ideas are Used in Clinical Practice.* Michigan University Press, 1993.
- Vuong, Ocean.** *On Earth We're Briefly Gorgeous.* Penguin Press, 2019.
- Vuong, Ocean.** *Time is A Mother.* Penguin Press, 2022.
- Wilde, Oscar.** *De Profundis.* Methuen & Co. Ltd., 1905.
- Wilde, Oscar.** *The Critic as Artist, with some remarks upon The Importance of Doing Nothing.* London: James R. Osgood, McIlvaine & Co., 1891.

äänitteet ilmestymisjärjestyksessä

- VV,** *Neon Noir.* Heartagram / Universal, 2023.
- HIM,** *Tears on Tape.* Universal, 2013.
- HIM,** *Screamworks: Love in Theory and Practice.* Sire, 2010.
- HIM,** *Love Metal.* BMG, 2003.

HIM, *Deep Shadows and Brilliant Highlights*. BMG, 2001.

HIM, *Razorblade Romance*. BMG, 2000.

nettisivut

Eriksson, Nina. *dyke body inventory 4- 9: afterglow sessions*.

<https://ninabritta.myportfolio.com/dyke-body-inventory-4-9-afterglow-sessions> (ladattu 28.9.2025)

Recover Laboratory. *Labyrintit*. <https://recoverlaboratory.com/labyrintit/> (ladattu 28.9.2025)

Kuva 40. *i lay down my limbs*, 2025. Tämä teos oli osana Fisting Forestia. Kuvassa Myymälä2-galleriassa heinäkuussa 2025. Materiaalit: löydetty puu ja teroitettut metallitangot. Koko: 155x135x35cm. (Kuva: Sjors Hoogerdijk, 2025)

kuvaluettelo

Kuva 1. Fisting Forest. Installaatiokuva Kuvan Kevät 2025 -näyttelystä. Kuva: Iida-Liina Linnea

Kuva 2. Inspiraatiokuva Pitkäsillan pajuista, Helsinki. Kuva: Sofi Häkkinen, 2025

Kuva 3. Yksityiskohtakuva Fisting Forestia edeltäneestä teoksesta *Body Horror I*, joka oli myös kertaalleen tuhottuna ja uudelleen rakennettuna osa installaatiota. Materiaaleina mm. sideharso, löydetty puu, nippusiteet. Koko: 200x80x80cm. Kuva: Iida-Liina Linnea Häkkinen, 2024

Kuva 4. Inspiraatiokuva. Internetistä vapaasta kuvapankista pixabaysta. Kuva: Mabel Amber, 2018
<https://pixabay.com/photos/pollard-willow-willow-tree-3089428>

Kuva 5. Yksityiskohta Fisting Forestin piikkipalloista. Materiaaleina löydetyn puun lisäksi pronssivalu, jossa on teroitettuja puukeppejä ja metallitankoja, sekä alumiinifolio styroksin päällä. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 6. Yksityiskohta: installaation rajaamiseen rakennettu aita. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 7. Yksityiskohta aidasta: tein pylväiden päihin hiekkamuottiin valettuja pieniä alumiinisia demonin päitä, joiden silmät valoin pinkiksi värjättyllä silikonilla. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 8. *The Best Defence is a Good Fence*, 2025. Materiaaleina löydetty koivu, leppä ja ruusupuu; hiekkamuottiin tehdyt alumiinivalut, metalliosat, kaiverrus, pinkki köysi ja kettinki. Kuva: Iida-Liina Linnea

Kuva 9. *The Best Defence is a Good Fence*, 2025. Materiaaleina löydetty koivu, leppä ja ruusupuu; hiekkamuottiin tehdyt alumiinivalut, metalliosat, kaiverrus, pinkki köysi ja kettinki. Kuva: Iida-Liina Linnea

Kuva 10. Yksityiskohta Fisting Forestista. Kuulakärkikynä puulla. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 11. Ihmisiä Fisting Forestissa. Kuva: Petri Summanen, 2025

Kuva 12. *The Best Defence is a Good Fence*, 2025. Fisting Forestin aita. Materiaalit: alumiinivalu, löydetty puu, värjätty silikonilla ja kettinki. Yksityiskohta, koko n. 10x15x10cm. Kuva: Iida-Liina Linnea

Kuva 13. *Prom Night*, 2025. Fisting Forestin osana ollut teos. Materiaalit: löydetty puu, hologrammiteippi, styrokseksi ja alumiinifolio. Koko: 220x60x50cm. Kuva: Iida-Liina Linnea

Kuva 14. Yksityiskohta Fisting Forestissa olleista teoksista; kipsivaluna tehtyjä nyrkkejä, joissa on teroitettuja metalli- ja puupiikkejä. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 15. Fisting Forestin ensimmäisiä testi-instalointeja keväällä 2025. Etualalla piikkipallo styroksista ja terotetuista puupiikeistä, sekä siteeseen (patjaan) kääritty katkaistu (katkennut) puu. Teosten koko n. 150–300cm korkeita. Kuva: Sofi Häkkinen

- Kuva 16.** *Welcome to the Garden of the Human Centipede*, 2025. Teos oli osana Fisting Forestia. Materiaaleina löydetty puu ja pinkki ideaaliside. Koko: 60x5x5cm. Kuva: Sofi Häkkinen
- Kuva 17.** *Body Horror I*, 2024. Yksityiskohtia, joissa puut on kääritty vihreisiin siteisiin. Teos oli myös kertaalleen tuhottuna ja uudelleen rakennettuna osa Fisting Forestia. Kuva: Iida-Liina Linnea
- Kuva 18.** *Only for You*, 2025. Teos oli osana Fisting Forestia. Koko: 165x40x40cm. Kuva: Iida-Liina Linnea
- Kuva 19.** Teosten tekoprosessia: valamassa alumiinia ja pronssia Kuvataideakatemia katolla Fanny Varjon kanssa keväällä 2025. Kuva: Heli Lundström
- Kuva 20.** Alumiinivaluja odottamassa muotin avaamista ja vastateroitettuja metallitankoja. Kuva: Sofi Häkkinen
- Kuva 21.** Installaatiokuva Fisting Forestista, Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä. Kuva: Iida-Liina Linnea
- Kuva 22.** *you swallowed, my heart sank*, 2025. Fisting Forestin purussa jätin tämän siihen kuuluneen teoksen hetkeksi roikkumaan yksinään Kuvataideakatemia aulaan. Kuva: Iida-Liina Linnea
- Kuva 23.** Yksityiskohtakuva yhdestä Fisting Forestin silikoninyrkistä, josta sojottaa teroitettuja puukeppejä ja metallitankoja. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 24.** “Only hands remember”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kuulakärkikynä koivulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 25.** “and she left like only a mother can”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus löydetylle puulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 26.** “and she left like only a mother can”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus löydetylle puulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 27.** “jos oot mun”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja itseruskettava voide löydetylle puulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 28.** “if you touch this you die”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle puulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 29.** “how could I tell you this”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle ruusupuulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 30.** “how could I tell you this”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle ruusupuulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025
- Kuva 31.** “how could I tell you this”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle ruusupuulle. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 32. “hearts so violently beat”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja löydetylle koivulla ja silikonivalupäällälystys. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 33. “she left”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja märälle löydetylle puulle. Kuva: Sofi Häkkinen, 2025

Kuva 34. “this isn’t very much to go on”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: musta tussi löydetylle puulle. Kuva: Sofi Häkkinen, 2025

Kuva 35. “lähettiin menee”, yksityiskohtakuva Fisting Forestin tekstiteoksesta: kaiverrus ja itseruskettava voide löydetylle koivulle. Kuva: Sofi Häkkinen, 2025

Kuva 36. *Right Hand (Slaughter)*, 2024. Tämä teos oli Fisting Forestin lisäksi myös esillä Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä. Materiaalit: kataja ja fimo-massa. Koko: 55x35x25cm. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2024

Kuva 37. *Right Hand (Slaughter)*, 2024. Tämä teos oli Fisting Forestin lisäksi myös esillä Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä. Materiaalit: kataja ja fimo-massa. Koko: 55x35x25cm. Kuvassa lasivitriinissä Kuvan Keväässä. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 38. Installaatiotestejä Kuvataideakatemiassa keväällä 2025. Kuvan teos on korkeudeltaan noin 250cm. Kuva: Sofi Häkkinen, 2025

Kuva 39. Osa Fisting Forestia ylhäältä portailta katsottuna Kuvan Kevät 2025 -näyttelyssä. Kuva: Iida-Liina Linnea, 2025

Kuva 40. *i lay down my limbs*, 2025. Tämä teos oli osana Fisting Forestia. Kuvassa Myymälä2-galleriassa heinäkuussa 2025. Materiaalit: löydetty puu ja teroitettut metallitangot. Koko: 155x135x35cm. Kuva: Sjors Hoogerdijk, 2025